

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம:

ஸ்வாமி திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தாண்டகம்

(ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான மூலம், எளிய நடை)

(வாள்வலியால் மந்திரம் கொண்ட கலியன், துணைவியாருடன்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

தனியன்கள்

1. திருக்கோளுர்நம்பி அருளிச் செய்தது

கலயாமி கலித்வம்ஸம் கவிம் லோக திவாகரம்
யஸ்ய கோபி: ப்ரகாசாபி: ஆவித்யம் நிறுதம் தம:

பொருள் – யார் ஒருவருடைய ப்ரகாசமான சொற்களால் அறியாமை காரணமாக ஏற்பட்ட இருள் நீங்கியதோ அப்படிப்பட்டவரும், கலியின் தோஷங்களைப் போக்கியவரும், இந்த உலகிற்கு சூரியன் போன்றவரும் ஆகிய பரகாலன் என்னும் திருமங்கையாழ்வாரைத் த்யானிக்கிறேன்.

2. எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தது

வாழி பரகாலன் வாழி கலிகன்றி
வாழி குறையலூர் வாழ்வேந்தன் – வாழியரோ
மாயோனை வாள் வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்
தூயோன் சுடர்மான வேல்.

பொருள் - மற்ற சமயங்களுக்கு யமன் போன்றவரான திருமங்கையாழ்வார் வாழவேண்டும். கலிபுருஷனை அழித்தவரான திருமங்கையாழ்வார் வாழவேண்டும். திருக்குறையலூர் என்னும் நகரம் சிறக்கும்படி, அதனுடைய மன்னரான திருமங்கையாழ்வார் வாழவேண்டும். மாயங்கள் பல நிறைந்த எம்பெருமானிடம் தனது வாளின் வலிமையைக் காண்பித்து, அவனை மடக்கி, அவனிடமிருந்து வாள் முனையில் திருமந்திர உபதேசம் பெற்றவரும், தூய்மையானவரும் ஆகிய திருமங்கையாழ்வாரின் ஒளி பொருந்தியதும் மேன்மை உடையதும் ஆகிய வேல் வாழவேண்டும்.

3. கூரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்தது

நெஞ்சுக்கு இருள் கடி தீபம் அடங்கா நெடும்பிறவி
நஞ்சுக்கு நல் அமுதம் தமிழ் நன்னூல் துறைகள்
அஞ்சுக்கு இலக்கியம் ஆரண சாரம் பரசமயப்
பஞ்சுக்கு கனலின் பொறி பரகாலன் பனுவல்களே.

பொருள் – மனதில் உண்டாகவல்ல இருளைப் போக்கவல்ல விளக்கு; இடைவிடாமல் நீண்ட காலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவி என்னும் விஷத்தை முறிப்பதற்கு ஏற்ற அமிர்தம்; தமிழ் மொழியில் உள்ள சிறந்த நூல்களில் காணப்படும் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு மற்றும் அணி என்னும் ஐந்து இலக்கணங்கள் பூர்ணமாக உள்ள இலக்கியம்; வேதங்களுக்கு ஸாரம்; மற்ற மதங்கள் என்னும் பஞ்சுக் குவியலுக்கு தீப்பொறி - இப்படிப்பட்டது எது என்றால் பரகாலன் என்னும் திருமங்கையாழ்வாரின் பாடல்களே ஆகும்.

4. எம்பார் அருளிச் செய்தது

எங்கள் கதியே இராமாநுச முனியே
சங்கை கெடுத்து ஆண்ட தவராசா – பொங்கு புகழ்
மங்கையர்கோன் ஈந்த மறை ஆயிரம் அனைத்தும்
தங்கும் மனம் நீ எனக்குத் தா.

பொருள் – எங்களைப் போன்றவர்கள் புகும் இடமாக உள்ளவரே! இராமாநுச முனியே! சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள ஐயங்கள் அனைத்தையும் நீக்கி, அனைவரையும் ஆட்கொண்ட யதிராஜரே! மிகுந்த புகழை உடையவரான திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த, தமிழ் வேதமாகிய ஆயிரம் பாசுரங்களையும் ஒன்று விடாமல் தாங்கி நிற்கும் மனதை நீரே எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்.

5. மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்தது (இதனை ஸோமாசியாண்டான் அருளிச் செய்தது என்றும் கூறுவர்)

மாலைத் தனிவழியே வழிபறிக்க வேணுமென்று
கோலிப் பதிவு இருந்த கொற்றவனே – வேலை
அணைத்தருளும் கையால் அடியேன் வினையைத்
துணித்தருள வேணும் துணிந்து.

பொருள் – ஸர்வேச்வரனாகிய எம்பெருமானை யாரும் வராத காட்டுப் பாதையில் வழிபறி செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணி பதுங்கி நின்ற திருமங்கை மன்னனே! வேல் என்னும் ஆயுதத்தை அணைத்துக் கொள்ளும் உனது திருக்கையால், உன்னுடைய அடியவனாகிய எனது பாவங்களை வெட்டி எறிய வேண்டும்.

1. நிதியினைப் பவளத் தூணை நெறிமையால் நினைய வல்லார்
கதியினைக் கஞ்சன் மாளக் கண்டு முன் அண்டம் ஆளும்
மதியினை மாலை வாழ்த்தி வணங்கியென் மனத்து வந்த
விதியினைக் கண்டு கொண்ட தொண்டனேன் விடுகிலேனே.

பொருள் – ஆபத்து நேரத்தில் உதவுகின்ற பொருள் போன்றவன்; பவளம் போன்று அனைவராலும் ஆசைப்படும்படி உள்ளவன்; தூண் போன்று அனைவரையும் தாங்குபவன்; சரியான முறையில் த்யானிக்கவல்ல உபாஸகர்கள் அடையும் இடமாக உள்ளவன்; கம்சனின் உயிரை அவன் நினைப்பதற்கு முன்பாக முடித்தவன்; உலகை ஆள்பவன்; அடியார்களை எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பவன்; அடியார்களிடம் அன்பு கொண்டவன்; அவனை துதித்து வணங்கும்படியாக என்னுடைய இதயத்தில் தானே வந்து புகுந்தவன் - இப்படிப்பட்ட அவனை எனது கண்களால் கண்டு அனுபவித்தேன். இனி அவனை விடமாட்டேன்.

அவதாரிகை - கீழிச்சீரையோடே தந்ததைக் காட்டிக்கொடுப்பாரைப்போலே, தன் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைத் திருமந்திர முகத்தாலே காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு தம்முடைய பூர்வ வருத்தத்தையும், பெற்ற பேற்றின் கனத்தையும் அநுஸந்தித்துத் தலைசீய்க்கிறார். பெரிய திருமொழியில் திருப்பிரிதி தொடங்கி ஒரு நற்சுற்றமளவும், உகந்தருளின தேசங்களை அநுபவித்தார். ஒரு நற்சுற்றத்துக்கு மேல் மாற்றமுளவளவும் செல்ல அவதாரங்களின் குணசேஷ்டிதங்களை அநுபவித்து ஸம்ஸார பரமபத விபாகமின்றிக்கே இவர் ஹ்ருஷ்டராயிருக்கிறபடியை ஸர்வேஸ்வரன் கண்டு, "ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிறபடியை அறிவித்தால் த்வரித்திருந்தாராகில் கொடு போகிறோம், இல்லையாகில் க்ரமத்திலே கொடு போகிறோம்" என்று ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிறவிருப்பை அறிவிக்க,

“ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போல்” என்றும், “காற்றத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம் போல்” என்றும், “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்” என்றும், “இருபாடெரி கொள்ளியினுள்ளெறும்பே போல்” என்றும், “வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போல்” என்றும், “இடையனெறிந்த மரமேயொத்திராமே” என்றும் கூப்பிட்டு, இதில் பெருவிடாயர் உடம்பிலும் முகத்திலும் நீரை இரட்டிக் கொள்ளுமபோலே பேசி அநுபவித்து, இதுதான் இனிதாய், “இவையெல்லாம் உகந்தருளின நிலங்களை அநுபவிக் கையால் வந்தது; உகந்தருளின நிலங்களையே மண்டினவர்கள் பாக்யாதிகர்” என்று தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - மிகப் பெரிய செல்வத்தை, அது உள்ள மூட்டையுடன் காண்பித்துக் கொடுப்பது போன்று, ஆழ்வாருக்குத் திருமந்திரம் மூலமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூப-ரூப-குண-விபூதிகளை காட்டிக் கொடுத்தான். உடனே ஆழ்வார், தான் இவ்விதம் உபதேசம் பெறுவதற்கு முன்பாக இருந்த நிலை, திருமந்திரம் மூலம் அடைந்த பேறு ஆகியவற்றை இந்தத் திருக்குறுந்தாண்டகம் மூலமாக அருளிச் செய்கிறார். பெரிய திருமொழியில் திருப்பிரிதி தொடங்கி ஒரு நற்சுற்றம் வரை, எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களை அநுபவித்தார். அதன் பின்னர், பெரிய திருமொழியில் 11-8 வரை, ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களை கூறிக் கண்ணனின் குணங்களை அநுபவித்தார். இப்படியாக பரமபதத்தில் கிடைக்கவல்ல ஆனந்தத்தை, அர்ச்சாவதாரம் மூலமாகவே இந்த ஸம்ஸார உலகிலேயே இவர் பெற்றதை, ஸர்வேஸ்வரன் பார்த்தான். தனது மனதில், “இவருக்கு ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள தோஷங்களை நாம் கூறுவோம். அதனைக் கண்டு இவர் துடித்துப் போய் பரமபதத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று துடிக்கக்கூடும். அவ்வாறு இவர் அவசரம் கொண்டால் பரமபதத்திற்கு உடனே இட்டுச் செல்வோம். இல்லை என்றால் மெதுவாக சிறுது காலம் கழித்து அழைத்துக் கொள்வோம்”, என்று முடிவு செய்தான். இப்படியாக எண்ணிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள தோஷங்களை ஆழ்வாருக்கு வெளிப்படுத்தினான். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், கீழே உள்ள பல திருமொழிகளின் மூலமாக, எம்பெருமானை அழைத்து, தனது ஆசையை வெளிப்படுத்தினார்:

- பெரிய திருமொழி (11-8-1) - ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-2) - காற்றத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம் போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-3) - பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-4) - இருபாடெரி கொள்ளியினுள்ளெறும்பே போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-5) - வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-6) - இடையனெறிந்த மரமேயொத்திராமே

இதனைக் கண்டும் அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமல் இருந்ததால், மிகுந்த தாகம் கொண்டவன் உடம்பிலும் முகத்திலும் தண்ணீரை வாரி இறைத்துக் கொள்வது போன்று, எம்பெருமானை மனம், வாக்கு, செயல் ஆகியவற்றால் அநுபவித்தார். இறுதியாக - இத்தகைய இன்பமானது, அவன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்ய தேசங்களை

அனுபவித்ததன் மூலம் எனக்குக் கிட்டியது; இப்படிப்பட்ட திவ்ய தேசங்களை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு பெற்றவர்கள் மிகுந்த பாக்யம் செய்தவர்கள் - என்று கூறி நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நிதியினை) - எய்ப்பினில் வைப்பாய், இந்நிதியுடையவனுக்கு மிடி பட வேண்டாதிருக்கையும், உடையவன் காலிலே எல்லாரும் வந்து விழுகையும், உண்டென உயிர் நிற்கையும் ஆபத்துக்கு உதவுகையும், உடையவன் பெருமதிப்பனாகையும், விற்றும் ஒற்றிவைத்தும் ஜிவிக்கலாயிருக்கையும், இப்படி செய்ததென்று ஏசாதிருக்கையும், ஏவமாதி குணங்களைப்பற்ற (நிதியினை) என்கிறார். வைத்தமாநிதியிறே. குஹாயாம் நிஹிதம் என்று பேசப்படுகிற வஸ்து. (நிதியினை) - நாட்டிற் காண்கிற நிதி போலல்ல, எல்லாவற்றுக்கும் மேலான நிதியாயிற்று இந்நிதி; இந்நிதி புதைத்து வைத்தாள வேண்டா; நெஞ்சிலே வைத்தாளலாம். ஓரிடத்திலே புதைத்து வைத்து தேசாந்தரத்திலே நிற்கச் செய்தே விநியோகங் கொள்ள வேண்டினால் உதவாது அந்நிதி; இந்நிதி நினைத்தவிடத்தே விநியோகங் கொள்ளலாம். பறித்துக் கொள்வாரில்லை; பறிக்கத் தானெண்ணாது. அந்நிதியுடையவனை அவஸரம் பார்த்துக் கொண்டு பறித்துக் கொண்டு போவார்கள்; இந்நிதியுடையவனுக்கு அப்படிப்பட்ட ப்ரமாத ஸம்பாவநைகளில்லை.

விளக்கம் - (நிதியினை) -எம்பெருமான் உயர்ந்த செல்வத்தைப் போன்றவன், இந்தச் செல்வத்தை உடையவன் எந்தத் துன்பமும் அடையாமல் இருப்பான். இதனை உடையவன் கால்களில் அனைவரும் வந்து விழுவார்கள். இந்தச் செல்வம் இருந்தால் மட்டுமே அவன் உயிர் தாங்குவான், இந்தச் செல்வம் ஆபத்து காலத்தில் உதவி செய்வது, இதனை உடையவன் அனைவராலும் பெரிதும் மதிக்கப்படுவான். இதனை மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்தும் வாழலாம், இவ்விதமாக எதனைச் செய்தாலும் தோஷம் ஏற்படாமல் இருக்கும். ஆக இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த செல்வம் எம்பெருமான். பெரிய திருமொழி (7-10-4) - எய்ப்பினில் வைப்பாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-11) - வைத்தமாநிதி - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் - குஹாயாம் நிஹிதம் - குகையான இதயத்தில் உள்ள - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவன் உள்ளான். இந்தச் செல்வம் நாட்டில் காணப்படும் செல்வம் போன்றது அல்ல. அனைத்துச் செல்வங்களை விட உயர்ந்த செல்வம் இதுவே ஆகும். இதனைப் பாதுகாப்பு காரணமாகப் புதைத்து வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை; ஆனால் மனதில் புதைத்து வைக்கலாம்; சாதாரண செல்வமானது ஓர் இடத்தில் புதைக்கப்பட்டால் மற்றோர் இடத்தில் தோண்டி எடுத்து உதவ இயலாது; ஆனால் இந்தச் செல்வத்தை நினைத்த இடத்தில் உபயோகப்படுத்தலாம். மற்ற செல்வம் போன்று இதனைப் பறிப்பதற்கு யாரும் இல்லை, அவ்விதம் பறிக்கவும் இயலாது. சாதாரண செல்வம் உடையவனை, சரியான நேரம் பார்த்துக் கொண்டு, செல்வத்தைப் பறிக்கலாம்; ஆனால் இந்தச் செல்வம் உடையவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஆபத்து இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (பவளத்தூணை) - ஸர்வத்துக்கும் தான் தாரகனாயிருக்குமத்தைப் பற்ற (தூண்) என்கிறார். (பவளம்) என்றத்தால் - ஸ்ப்ருஹணீயதை சொல்லுகிறது. தூணாவது தான் அநேகத்தை தரித்துத் தன் கீழே ஒதுங்குவார்க்கு நிழல் கொடுத்து நிற்பதொன்றிரே; அப்படியே தான் எல்லார்க்கும் தாரகனாய்த் தன்னையடைந்தார்க்கு நிழல் கொடுக்கையாலே (தூண்) என்கிறார்.

விளக்கம் - (பவளத்தூணை) - அனைத்துப் பொருள்களையும் இவன் தாங்கி இருப்பதால் அவை பற்றுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள தூண் என்கிறார். (பவளம்) - இதன் மூலம் இனிமையை உணர்த்துகிறார். தூண் என்பது பலவற்றையும் தாங்கி நிற்பதால், தன் கீழ் வந்து நிற்பவர்களுக்கு நிழல் கொடுக்கும். இது போன்று அனைத்தையும் தாங்கி நிற்கும் இவன், தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுப்பதால், தூண் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெறிமையால் நினையவல்லார் கதியினை) - “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்கிறபடியே அடைவுபட நினைக்க மாட்டார்களே இவர்கள். ஆகையால் (நெறிமையால் நினையவல்லார்) என்கிறார். நினைக்க வல்லார்க்கு நெற்றிக்காக்கும். (கதியினை) நினைப்பார்க்குப் பரமகதியாம், ப்ராப்யனாமென்றபடி; “பரவித் தொழுந் தொண்டர் தமக்குக் கதியே” என்னக் கடவதிறே. நிதியினையென்று - ப்ராயஞ் சொல்லிற்று; (கதியினை) - என்று ப்ராபகம் சொல்லிற்று; (நினைய வல்லார்) என்கையாலே - அதிகாரி விசேஷம் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (நெறிமையால் நினையவல்லார் கதியினை) - திருவாய்மொழி (9-6-2) - நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் - என்பதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானையே எண்ணியிருப்பவர்களுக்கு, அவனது ஸ்வரூபம் மிகுந்த தாக்கம் ஏற்படுத்துவதால், அதனையே எண்ணி, அவனை நினைக்கமாட்டார்கள். ஆக, அவனை நினைக்க முற்படுபவர்களுக்கு உதவி செய்பவன் என்றார். அவனை எண்ண நினைப்பவர்களுக்கு, நினைவு சரியாக இருக்கும்படிக் காப்பாற்றுவான். (கதியினை) - அவனையே நினைப்பவர்களுக்கு உயர்ந்த கதியாகவும், அடையும் பொருளாகவும் இருப்பவன். பெரியதிருமொழி (7-1-7) - பரவித் தொழுந் தொண்டர் தமக்குக் கதியே - என்றது காண்க. நிதியினை என்பது இலக்கு, கதியினை என்பது பாதை, நினைய வல்லார் என்பது அதிகாரிகள் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி உபாயோபேயங்கள் தானேயாயிருக்கிறவன் ஆர்க்கு எங்கே உதவக் கண்டோமென்னில்; (கஞ்சன் மாளக்கண்டு) - “தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ” என்றும், “தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய” என்றும், “ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து” இத்யாதிப்படியே - தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்றவர்கள் கால்

கட்டறுத்து அவர்களை வாழ்வித்தானென்கிறார். (கஞ்சன் மாளக்கண்டு) - கம்ஸனுடைய ஆயுஸ்ஸு மாளும்படி பார்த்து. (முன்) - அவன் நினைவை அவனுக்கு முன்னே செய்து முடிக்கை. (அண்டமாளும்) - ஜகத்து ஸநாதமாயிற்று. (அண்டமாளும்) - ராமோ ராஜ்ய முபாஸீத்வா - என்னுமாபோலே நாட்டை ஈரக்கையாலே தடவி, கம்ஸன் காலத்திற்பட்ட நோவுதீர ரக்ஷித்து.

விளக்கம் - இப்படியாக அடையப்படும் மார்க்கமாகவும் (உபாயம்), அந்த மார்க்கத்தால் அடையப்படும் பொருளாகவும் இவனாகவே இருந்து உதவி செய்வதை எங்கேயாவது பார்த்துள்ளோமா? என்ற கேள்விக்கு விடையருளிச் செய்கிறார். (கஞ்சன் மாளக்கண்டு) - பெரிய திருமொழி (7-5-1) - தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ - என்றும், பெரிய திருமொழி (8-5-1) - தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய - என்றும், திருப்பாவை (25) - ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்றவர்களின் விலங்குகளை அறுத்து, அவர்கள் வாழும்படிச் செய்தான். (கஞ்சன் மாளக்கண்டு) - கம்சனின் ஆயுள் முடியும்படியாகச் செய்து. (முன்) - கம்சனின் நினைவுக்கு முன்பாகவே அவனை முடித்தான். (அண்டமாளும்) - கம்சனை அழித்த பின் இந்த உலகத்தில் நல்லாட்சி ஏற்பட்டது. (அண்டமாளும்) - இராமாயணம் பால காண்டம் - ராமோ ராஜ்யம் உபாஸீத்வா - என்று கூறுவது போன்று, கம்சனின் காலத்தில் மதுரா நகரத்திற்கு உண்டான துன்பம் தீரும்படியாக, அந்த நகரத்தைத் தனது ஈரக்கையால் தடவிக் கொடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (மதியினை) - கம்ஸனைக் கொன்று நாட்டுக்குக் களை பிடுங்கின பின்பும், ஆய்ச்சியும் ஐயரும் என் செய்தார்களென்று ருணம் ப்ரவிருத்தமிவ என்று படுகிறபடி (மதியினை) - நம் மதிகேட்டை நினைத்து அஞ்ச வேண்டா, அஹம் ஸ்மராமி என்று தான் அவ்விழவு நீர நினைக்கும்.

விளக்கம் - (மதியினை) - கம்ஸனை அழித்து நாட்டிற்கு உண்டான களையை நீக்கிய பின்னர், தாய்-தந்தையர்கள் அனுபவித்த துன்பம் கண்டு வருந்தினான். ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ - திரௌபதி அழைக்கும் வரை தான் செயலற்று இருந்தோமே என்று கடன் பட்டவர்கள் உள்ளம் போன்று கலங்கி நின்ற நிலையில் இங்கும் நின்றான். (மதியினை) - நாம் நம்முடைய அறியாமையை எண்ணி, அதனால் அவன் நம்மைக் கைவிடுவானோ என்று அஞ்சவேண்டாம். வராக ஸரம ச்லோகத்தில் - அஹம் ஸ்மராமி - அவனை நான் நினைத்து கொள்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நாம் நினைக்காவிட்டாலும் அவன் நம்மை நினைப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (மாலை) - மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியிறே. ஆசாலேசமுடையார் பக்கல் முக்தனாயிருக்குமவனை. (வாழ்த்தி வணங்கி) - வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற வாழ்த்தி, அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி. (என் மனத்து வந்த விதியினை) - “மனம் புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும்” என்கிறபடியே ஆசாலேசமுமின்றிக்கே இருக்கக் கிடக்கைப் பாயிலே வெள்ளங் கோத்தாற்போல். (என் மனத்து வந்த) - ஈழங் கனாக் காண்பாரில்லையிறே; எல்லா அவஸ்தையிலும் வருவான் அவனிறே. அதுக்கடி (விதியினை) - அவன் ஸ்வாதந்தரியத்தாலும் என் கர்மத்தாலும் தவிர்க்கவொண்ணாத க்ருபை. “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்”, “விதி சூழ்ந்ததால்” இவ்வளவான பேற்றுக்கடியான தம்முடைய ஸுக்ருதத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - (மாலை) - நாச்சியார் திருமொழி (14-3) - மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை - என்றபடி உள்ளவன். தன்னிடம் சிறிதளவு அன்பு காட்டினால் கூட, மிகப் பெறும் காதல் கொள்பவன். (வாழ்த்தி வணங்கி) - வாய் பெற்ற பயன் இதுவே என்று அவனை வாழ்த்தி, அவனது திருவடி வணங்கி. (என் மனத்து வந்த விதியினை) - பெரிய திருமொழி (3-5-1) - மனம் புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அன்பு சிறிதும் இல்லாமல் இருந்த என் நெஞ்சில் புகுந்து, பாயில் வெள்ளம் புகுந்தது போன்று வந்தான். (என் மனத்து) - இவன் இப்படியாக வருவான் என்று கனவிலும் நான் நினைக்கவில்லை, அவனாகவே எனது அனைத்து நினைவுகளிலும் தொடர்ந்தான். இதன் காரணம் என்னவென்றால். (விதியினை) - அவனது மனதில் புகும் சுதந்திரத்தை என்னுடைய கர்மத்தாலும் தடுக்க இயலாதபடி அவனது கருணை உள்ளது. திருவாய்மொழி - (5-1-1) - விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-6) - விதி சூழ்ந்ததால் - என்றும் அவனது கருணையை விதி என்று கூறியதை காண்க. இத்தகைய பெறும் பேற்றுக்குக் காரணமான தனது புண்ணியத்தையும் அவனது கருணையே என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டு கொண்ட தொண்டனேன் விடுகிலேனே) - சுவடறிவிக்குந் தனையுமிறே வருத்தமுள்ளது. பின்னை அத்தலை இத்தலையாமித்தனை. (கண்டு கொண்ட) - “நான் கண்டு கொண்டேன்” என்று அரசடியிலே காட்டிக் கொடுத்த காட்சி. “ஏது செய்தால் மறக்கேன்” என்று மறந்து விடவெண்ணாதபடியிறே மநஸ்ஸில் புகுந்து காட்டிக்கொடுத்தது. (கண்டு கொண்ட) - கேட்டது கண்டாற் போலேயிருக்கிறது காணும். ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவராகையாலே - பண்டே உண்டாய் இழந்தது கண்டாற் போலேயிருக்கிறது. அவன் மால், நான் தொண்டன், இனி விட உபாயமுண்டோ? அவனுக்கு என்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லை என்னவெண்ணாது; நான் அதிலீடுபட்டிலேன் என்னவொண்ணாது; ஆன பின்பு எத்தைச் சொல்லி விடுவது?

விளக்கம் - (கண்டு கொண்ட தொண்டனேன் விடுகிலேனே) - இப்படியாக பகவத் விஷயத்தில் உள்ள இன்பத்தை அவனே வந்து கூறும் வரை, தான் இருந்த நிலைமை கண்டு வருத்தம் கொள்கிறார். இப்படியாக அவன் இவரைப் பெரும் பாடுபட்டு திருத்தினான். திருந்திய பின்னர் அவன் பட்டபாடு முழுவதும், அவனை எண்ணி இவர் படுகிறேன் என்கிறார். (கண்டு கொண்ட) - பெரிய திருமொழி (1-1-1) - நான் கண்டு கொண்டேன் - என்று திருவரசில் இவன் காட்டிக் கொடுத்த காட்சியை உணர்த்துகிறார். பெரிய திருமொழி (9-3-3-) - ஏது ஏது செய்தால் மறக்கேன் - என்னில் புகுந்து, நான் அவனை மறந்து விடாதபடி எப்போதும் காட்சி அளித்தபடி இருக்கிறான். (கண்டு கொண்ட) - முன்பே இருந்த நிலையானது, நடுவில் திசை மாறிச் சென்று மீண்டும் வந்ததை உணர்த்துவதை காண்க. தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்டதால், நடுவில் தவறவிட்டதை மீண்டும் பெற்றது போல் உள்ளது. அவன் அன்புடையவன், நான் தொண்டன், ஆக இனி அவனை எப்படிக் கைவிடுவது? அவனுக்கு என்னிடம் ப்ரியம் இல்லை என்று கூறமுடியாது. இனி நான் அவனை விட்டு எப்படி விலகுவேன்?

2. காற்றினைப் புனலைத் தீயைக் கடிமதிள் இலங்கை செற்ற

ஏற்றினை இமயம் மேய எழில் மணித் திரளை இன்ப

ஆற்றினை அமுதம் தன்னை அவுணன் ஆருயிரை உண்ட

கூற்றினைக் குணம் கொண்டு உள்ளம் கூறு நீ கூறுமாறே

பொருள் - வாயுவிற்கு அந்தர்யாமியாக உள்ளவன்; நீருக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ளவன்; அக்னிக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ளவன்; உயர்ந்த அரணாக உள்ள மதிள் சூழ்ந்த இலங்கையை அழித்துக் காளை போன்று கர்வத்துடன் நின்றவன்; இமயத்தில் உள்ள திருப்பிரிதியில் வைக்கப்பட்டுள்ள அழகான இரத்தின கற்களின் வரிசையைப் போன்றவன்; ஆனந்தம் பொங்கும் வெள்ளம் உடையவன்; கண்களுக்கு அம்ருதம் போன்றவன்; இரணியனின் உயிரைப் பறித்த எமன் போன்றவன் - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்களை, எனது நெஞ்சமே! நீ எப்போதும் கூறுவாயாக, ஆகா! என்ன அழகாகக் கூறுகிறாய்!

வ்யாக்யானம் - (காற்றின் இத்யாதி) - திஸ்ரோ தேவதா: என்கிறபடியே பூதங்களைந்துக்கும் உபலக்ஷணமாய், காரணமே அவஸ்த்தாந்தராபந்நமான கார்யம் என்னுமத்தாலே ஜகச்சரீரியானவனை என்கை.

விளக்கம் - (காற்றினை) சாந்தோக்ய உபநிஷத் - திஸ்ரோ தேவதா - நிலம், நீர், அக்னி ஆகிய மூன்றை மட்டும் கூறியது, பஞ்சபூதங்களையும் சேர்த்தே ஆகும். அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள எம்பெருமானே, இந்தப் பூதங்கள் என்னும் காரியமும் ஆகிறான். இதன்

மூலம் இந்த உலகையே தன்னுடைய சரீரமாகக் கொண்டவன் என்று உணர்த்தப்பட்டான்.

வ்யாக்யானம் - (கடிமதிளிலங்கை செற்றவேற்றினை) - கடி = அரண்; அரணாகப் போரும்படியான மதிள். லங்காம் ராவண பாலிதாம் என்கிறபடியே மதிளின்றியிலேயிருந்தாலும் ப்ரவேசிக்கவெண்ணாத ஊர்; அதுக்கு மேலே ராவணனும் பரிகரமும் பல்கிப் படிந்து கிடக்கிற லங்கையை, “பாழாளாகப் படைபொருதான்” என்கிறபடியே - லங்கையடைய ஆள் பாழாம்படி செற்று, அத்தால் வந்த மேனாணிப்பாலே செருக்கியிருக்கிறவனை.

விளக்கம் - (கடிமதிளிலங்கை செற்றவேற்றினை) - கடி என்றால் அரண் என்று பொருள் உண்டு. ஆக, சிறந்த அரண் போன்று அமைக்கப்பட்ட மதிள் என்று கருத்து. இராமாயணம் - லங்காம் இராவண பாலிதாம் - இராவணனால் காக்கப்பட்ட இலங்கை என்பதற்கு ஏற்ப, எளிதில் யாரும் நுழைய இயலாத இலங்கை. இப்படிப்பட்ட மதிள் சுவர் மட்டும் அல்லாமல் இராவணனும் அவனது படைகளும் காத்து நிற்கின்ற இலங்கை. திருப்பல்லாண்டு(3) - பாழாளாகப் படைபொருதான் - என்னும்படி, இங்கு உள்ள அரக்கர்கள் அழியும்படியாகப் போர் செய்து, அந்த வெற்றி காரணமாக கர்வத்துடன் நின்றவனை.

வ்யாக்யானம் - (இமயமேய எழில்மணித் திரளை) - இமயம் = பொன்; ஏய்கை = ஒக்கை; ஆச்ரித விரோதியான ராவணனைக் கொன்றபடியாலே செருக்கிப் பொன் போலே புகர்த்து நல்ல மணித்திரள் போலே போக்யனானவனை. (இமயம்) இத்யாதிக்கு - அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி ஹிமவானிலே பொருந்தியிருக்கிறபடி என்று நிர்வஹித்தார்கள். ஏலநாறு தண்தடம் பொழிலிடம் பெற இருந்த நல்லிமயமிறே.

விளக்கம் - (இமயமேய எழில்மணித் திரளை) - இமயம் என்றால் பொன், ஏய்கை என்றால் ஒத்திருத்தல் என்று பொருள். ஆக, பொன் போன்ற இமயம் என்று கருத்து. தனது அடியார்களின் விரோதியான இராவணனை அழித்த காரணத்தால் மிகுந்த மகிழ்வு கொண்டு, பொன் போன்று ப்ரகாசிக்கிறான் என்று கருத்து. அழகான இரத்தினக் கற்களின் வரிசை போன்று இனிமையானவன். (இமயம்) - இராமாவதாரத்திற்குப் பின்னே பிறந்தவர்களும் சென்று அநுபவிக்கும்படியாக திருப்பிரிதியில் பொருந்தியுள்ளான் என்று கூறுவார்கள். பெரியதிருமொழியில் (1-2-1) - ஏலநாறு தண்தடம் பொழிலிடம் பெற இருந்த நல்லிமயம் - என்று இவரே அருளிச் செய்தார் அன்றோ?

வ்யாக்யானம் - (இன்பவாற்றினை) - மதுரவாறிநே. ஆனந்தம் ப்ரஹ்மண: என்கிற ஆனந்த ப்ரவாஹம்; ஆறு என்கையாலே - விடாய்த்தார்க்குப் புக்கு முழுகலாயிருக்கையும், வேண்டினவிடத்தே திறந்து பாய்ச்சி விளைவித்துக் கொள்ளலாயிருக்கையும்; இவ்வாறு விளைவிப்பது பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளையவிநே. (அமுதந்தன்னை) - போனவுயிரை மீட்கவற்றாய், போக்யமுமாயிருக்கை. (இன்பவாற்றினை அமுதந்தன்னை) - விளைவிப்பானுந்தானாய் விளைந்தால் புஜிக்கும் போகமும் தானாயிருக்கையிநே. அம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தியிநே. கண்கொண்டு புஜிக்கலாம் அம்ருதமிநே.

விளக்கம் - (இன்ப ஆற்றினை) - திருமாலையில்(36) - மதுர ஆநே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவன். தைத்திரீய உபநிஷத் - ஆனந்தம் ப்ரஹ்மண: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது என்றது. ஆக ஆனந்தமே ப்ரவாஹமாக உள்ளது என்று கருத்து. ஆறு என்று கூறுவதன் மூலம் ஸம்ஸார துன்பத்தில் தவிப்பவர்களுக்கு ஏற்ற நீராகவும், வேண்டும் இடத்தில் அந்த ஆற்று நிறைப் பாய்ச்சி, பக்தியை விளைவித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் கருத்து. இப்படியாக பக்தி விளைதல் என்பது இவன் மூலமே என்பதைத் திருவாய்மொழி (5-3-4) - பேரமர் காதல் கடல் புரைய - என்றது காண்க. (அமுதம் தன்னை) - ஞானம் மறைந்த ஆத்மாவை பிழைக்க வைப்பவனாகவும், அந்த ஆத்மா அனுபவிக்கும்படி இனிமையானவனாகவும் இருப்பதால் அம்ருதம் எனப்பட்டான். (இன்ப ஆற்றினை) - தன்னை அனுபவிப்பவர்களின் பக்தியை விளையச் செய்வனும், அப்படியாக விளைந்த பின்னர் அனுபவிக்கப்படும் போகம் தானாகவே இருப்பவனும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - அம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி - என்பதற்கு ஏற்ப, கண்களால் பருகியே அனுபவிக்கப்படும் அம்ருதம் இவன் அல்லவா?

வ்யாக்யானம் - இப்படி ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயானால், இவ்வம்ருதபாநம் பண்ணுவார்க்கு வரும் விரோதி போக்குவார் ஆரென்னில்; (அவுணனாருயிரையுண்ட கூற்றினை) - ப்ரஹ்லாதன் விரோதியான ஹிரண்யன்பட்டது படுமென்கிறார். (கூற்றினை) - ம்ருத்யும்ருத்யும் என்கிற மந்த்ரலிங்கத்தை நினைக்கிறார். (குணம் கொண்டு உள்ளம்) - நெஞ்சிலே குணங்களைக் கொண்டு, உள்ளம்! கூறு. (நீ கூறுமாநே) - உள்ளமானது எப்போதோ? என்றிருக்க, நீ கூறும்படியே! என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக அடையப்படும் இலக்காகவும், அந்த இலக்கை அடையச் செய்யும் உபாயமாகவும் ஆகிய இரண்டும் இவனே ஆவான். இப்படிப்பட்ட அம்ருதம் போன்ற இவனை நாம் பருகுவதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றை நீக்குபவர்கள் யார் என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். யார் என்றால், (அவுணன்) - ப்ரஹ்லாதனின் விரோதியான ஹிரண்யன் அழிந்தது போன்று நமது தடைகளும் அழியும் என்று கருத்து. (கூற்றினை) - ந்ருஸிம்ம அனுஷ்டுப் - ம்ருத்யும் ம்ருத்யும் - எமனுக்கே எமனாக - என்று ந்ருஸிம்ம மஹா மந்திரத்தைக் கூறுகிறார். (குணம் கொண்டு உள்ளம்) - அவனுடைய

திருக்கல்யாண குணங்களை நெஞ்சிலே நினைத்து, என் உள்ளமே, அவற்றைக் கூறுவாயாக. (நீ கூறுமாறே) - இவருடைய உள்ளம், "இவர் எப்போது நமக்குக் கட்டளை இடுவார்", என்று காத்திருந்தது. இவர் கட்டளையிட்டவுடன் உள்ளமானது கூறத் தொடங்கியது. இதனை கண்டு ஆழ்வார், "உள்ளமே! நீ நன்றாகக் கூறுகிறாய்" என்று பாராட்டினார்.

3. பாயிரும் பரவை தன்னுள் பருவரை திரித்து வானோர்க்
காயிருந்து அமுதம் கொண்ட அப்பனை எம்பிரானை,
வேயிரும் சோலை சூழ்ந்து விரிகதிர் இரிய நின்ற
மாயுரும் சோலை மேய மைந்தனை வணங்கினேனே.

பொருள் - அகலம் மற்றும் ஆழம் நிறைந்த திருப்பாற்கடலில் மிகவும் உயர்ந்த மந்தரமலையைச் சுழலும்படிச் செய்தான்; தேவர்களுக்காக அம்ருதம் கடைந்து எடுத்தான்; எனக்கு அம்ருதமாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட என் அப்பனை - உயர்ந்த மூங்கில் காடுகளால் சூழப்பட்டு, பரந்த கிரணங்கள் உடைய சூரியனும் விலகிச் செல்லும்படியாக உள்ள திருமாலிருஞ்சோலையில் கண்டேன். அங்கு எழுந்தருளியுள்ள அவனை நான் வணங்கினேன்.

வ்யாக்யானம் - (பாயிருமித்யாதி) - பா என்று - பரப்பு; இருமை - பெருமை. இவையிரண்டாலுமாக - ஆழத்தையும் அகலத்தையும் சொன்னபடி. (பருவரை திரித்து) - கடலைக் கண்செறியிட்டாற்போலே பெரிய மந்தரபர்வதத்தை நட்டு அம்ருதங்கிளருமளவும் தானே திரியும்படியாக வைத்த நொய்ப்பம். (வானோர்க்காயிருந்து அமுதங்கொண்ட அப்பனை) - தனக்காயிருப்பாரதமரிநே; நிலா, தென்றல், சந்தனம், தண்ணீர் போலே தன்னைப் பரார்த்தமாக்கி வைக்குமவனிநே. "பொது நின்ற பொன்னங்கழல்" என்றும், ஸர்வலோக சரண்யாய என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லார்க்கும் தன்னைப் பொதுவாக்கியிநே வைப்பது. ஆசையில்லாதார் இழந்து விடுமத்தனை. (அப்பனை) - உபகாரகனை. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான அந்தர ஜாதிகளுக்காகத் தன்னை அழியமாறி அநேகம் வடிவுகொண்டு உபகரிக்குமவனை. (எம்பிரானை) - தம்முடைய அம்ருதம்.

விளக்கம் - பா = அகலம், இருமை = பெருமை. ஆக ஆழத்தையும் அகலத்தையும் கூறினார். (பருவரை திரித்து) - கடலைக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைப்பது போன்று, பெரிய மந்தரமலையை நட்டான். அங்கு அம்ருதம் தோன்றும்வரை தானே அதனைச் சுழலும்படிச் செய்த சாமர்த்தியம் கூறப்பட்டது. (வானோர்க்காயிருந்து அமுதங்கொண்ட அப்பனை) - தனக்காகச் செயல்களைச் செய்து கொள்பவன் அதமன் ஆவான். ஆனால் சந்திரன், தென்றல் காற்று, சந்தனம், பன்னீர் போன்று தன்னை மற்றவர்களுக்காக

வைத்திருப்பவன் எம்பெருமான் அல்லவா? முன்றாம் திருவந்தாதி (88) – பொது நின்ற பொன்னங்கழல் – என்றும், இராமயணம் யுத்த காண்டம் – ஸர்வலோக சரண்யாய – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை அனைவருக்கும் பொதுவாக அல்லவா வைத்துள்ளான்? அவன் மீது ஆசை இல்லாதவர்கள் தாங்களாகவே அவனை இழக்கிறார்கள், இவன் அவர்களை தள்ளுவதில்லை. (அப்பனை) – உபகாரம் செய்பவனை. மற்ற பலன்களை எண்ணி, அவனை வேண்டி நிற்கும் அந்தர ஜாதியைச் சேர்ந்த தேவர்களுக்காகத் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தாழ்த்தி, பலவிதமான உருவங்கள் எடுத்து உபகாரம் செய்தவன். (எம்பிரானை) – எனக்கு அமிர்தமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (வேயிருமித்யாதி) - மூங்கில் குழாங்களாலே சூழ்ந்து, விஸ்த்ருத கிரணான ஆதித்யன் திருமலையாழ்வார்மேலே தன் சாயைபடாமே அகல ஸஞ்சரிக்கிற. (மாயிருஞ் சோலைமேய) - திருமாலிருஞ்சோலை என்கிற திருநாமத்தையுடைய திருமலையிலே பொருந்திருக்கிற. (மைந்தனை வணங்கினேனே) - தம்மை அடிமை கொண்ட பருவம். இவரை அடிமை கொள்வதாகத் திருமலையிலே எழுந்தருளி நின்ற பின்பு வடிவு இளகிப் பதித்தபடி. (அப்பனை) - என்று கீழே ஒரு முதுமை சொல்லி, இப்போது (மைந்தனை) என்கிறாரிறே.

விளக்கம் – (வேயிரும்) – மூங்கில் குழாய்களால் சூழப்பட்டதும், மலர்ந்த கதிர்கள் உடைய சூரியன் திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் அந்தத் திருமலை மீது தன்னுடைய கதிர்கள் படாமல் விலகிச் செல்லும்படியாக உள்ளதும். (மாலிரும் சோலை மேய) – திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் திருமலையில் வாசம் செய்கின்ற. (மைந்தனை) – இவரை அடிமை கொண்ட இளமையான வயதை உடைய எம்பெருமான். இவரை அடிமை கொள்ளும் பொருட்டு திருமலையில் எழுந்தருளி நின்று, தன்னுடைய இளமையையும் காண்பித்தான். (அப்பனை) - இரண்டாவது வரியில் அப்பனை என்னும் பதம் மூலம் இவனது முதுமையைக் கூறி, இங்கு மைந்தன் என்னும் பதம் இளமையையும் கூறியது காண்க. ஆக இந்த இரண்டு பருவமும் சந்திக்கும் வயதில் எம்பெருமான் உள்ளான் என்று கருத்து.

4. கேட்க யான் உற்றது உண்டு கேழலாய் உலகம் கொண்ட

பூக்கெழு வண்ணனாரைப் போதரக் கனவில் கண்டு
வாக்கினால் கருமந் தன்னால் மனத்தினால் சிரத்தை தன்னால்
வேட்கை மீதார வாங்கி விழுங்கினேற்கு இனியவாரே.

பொருள் – அடியேன் கீழே உள்ள ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து அறிவதற்கு முற்பட்டேன். வராக ரூபத்தைக் கொண்டவனாக, பூமியைத் தன்னுடைய பல்லால் குத்தி எடுத்த மலர்

போன்ற மென்மையான எம்பெருமானை என்னுடைய உள்ளத்தால் அனுபவித்தேன். வாக்கு, உடல், மனம் என்ற மூன்றாலும் மிகுந்த ஈடுபாடு காரணமாகவும் மிகவும் ஆசையாகவும் எம்பெருமான் குறித்த விஷயத்தை அனுபவித்த எனக்கு, எப்படி அவனைப் பற்றிய அனுபவம் இனிமையாக இருந்தது?

வ்யாக்யானம் - (கேட்கவித்யாதி) - அடியேன் தேவரீரை ஒன்று கேட்கலுற்றேன். அதை அருளிச்செய்யவேணும்; அது என்னன்புது? என்ன; (கேழலாயுலகங்கொண்ட இத்யாதி) - புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான வடிவை மானமிலாப் பன்றியாக்கி நிலங்கோட்டிடைக் கொண்டது. இந்தக் கழஞ்சு மண்ணுமழிந்தால் பின்பு ஸ்ருஷ்டிக்கை அரிதாய்ச் செய்தருளிற்றோ? இத்தை எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும். ப்ரளயங்கொண்ட பூமி, தன்னை எடுக்கிலிறே இவன் உத்தரஞ்சொல்லுவது. (போதரக் கனவில் கண்டு) - மிகவும் நெஞ்சிலே கண்டு; இந்திரியங்களால் வ்யவச்சேதமின்றிக்கே அவ்யவதானேந விசதமாகக் கண்டு.

விளக்கம் - (கேட்க) - ஆழ்வார் எம்பெருமானிடம், “அடியேன் உன்னிடம் ஒரு விஷயத்தைக் கேட்டு அறிய விரும்புகிறேன்”, என்றார். உடனே எம்பெருமான், “அது என்ன?”, என்று கேட்க, ஆழ்வார் தொடர்ந்தார். (கேழலாய் உலகம் கொண்ட) - விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - புஷ்பஹாஸ - மென்மையான மலர் போன்றவன் - என்று கூறியதற்கு ஏற்பவும், நாச்சியார் திருமொழி (11-8) - மானமிலாப் பன்றியாம் - என்பதற்கு ஏற்பவும், திருவாய்மொழி (10-10-7) - நிலங்கோட்டிடை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்பவும் இந்தப் பூமியை உன்னுடைய பல்லால் குத்தி எடுத்தாய். உனது பெரிய உருவத்திற்கு ஒரு கைப்பிடி அளவே இருந்த இந்தப் பூமி அழிந்தால் மீண்டும் ஸ்ருஷ்டிப்பது கடினம் என்று எண்ணியதால்தான் இவ்வாறு செய்தாயோ? இதற்கான பதிலை நீயே அருளிச்செய்ய வேண்டும் - என்று ஆழ்வார் கூறினார். இதற்கு எம்பெருமான், “இந்தப் பூமியை ப்ரளயம் சூழ்ந்தது. அதிலிருந்து காப்பாற்றவே அப்படிச் செய்தேன்”, என்றான். (போதரக் கனவில் கண்டு) - இப்படியாக அவனது அவதாரத்தை எம்பெருமான் அருளால் மனதில் கண்டு கொண்டேன். புலன்களின் இடையூறு இல்லாமல் நேரடியாக மனதினால் மிகவும் தெளிவாகக் கண்டு.

வ்யாக்யானம் - (வாக்கினால் இத்தியாதி) - மனோவாக்காயங்களாலும் ச்ரத்தையாலும் மிக்க அபிநிவேசத்தையுடையேனாய் விழுங்கினேனுக்கு இனிதாயிருந்தது. விழுங்குகை - அநுபவிக்கை, எவ்விஷயங்களை அனுபவித்து ரஸித்துப் போந்த எனக்கு எவ்விஷயம் ரஸிக்கிறது. (விழுங்கினேற்கினியவாரே) - எனக்கினிதான வழி என்பான்! எவ்வழியாலே உகட்டிப் போந்த விஷயம் எவ்வழியாலே இனிதாயிற்று! இது இனிதான வழியை அருளிச் செய்யவேணும். இதுக்கு அவன் என்ன உத்தரஞ்சொல்லுவது? ப்ரளயங்கொண்ட

பூமியை எடுத்தது உடைமை மங்காமைக்கன்றோ; அவ்வோபாதி மங்கவொண்ணா தென்று ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றும் இவரை எடுத்தானித்தனையிறே.

விளக்கம் - (வாக்கினால்) - மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய முன்றாலும், மிகுந்த உறுதியாலும் உண்டான ஆர்வத்தால் உன்னை நான் விழுங்கினேன். எனக்கு மிகவும் இனிதாக இருந்தது. விழுங்குதல் என்றால் அனுபவித்தல் என்று பொருள். உலக விஷயங்களை அனுபவிக்கும்போது சுவை ஏற்பட்ட எனக்கு, பகவத் விஷயத்தின் சுவை உண்டானது வியப்பே ஆகும். (விழுங்கினேற்கு இனியவாரே) - இப்படியாக எனக்கு பகவத் விஷயம் எப்படி இனிமையானது? உலக விஷயங்களையே அனுபவித்து வந்த காரணத்தால் பகவத் விஷயம் எனக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. இப்படி உள்ளபோது எனக்கு திடீரென இது எவ்விதம் இனிமையானது? இதனை நீயே கூறவேண்டும். இதற்கு எம்பெருமான், “என்னுடைய உடைமையான பூமி ப்ரளயத்தில் அழிந்துவிடக் கூடாது என்று குத்தி எடுத்தேன் அல்லவா? அது போன்று என்னுடைய உடைமையான நீ, ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் சிக்கிவிடக்கூடாது என்று எடுத்துக் கொண்டேன்”, என்றான்.

5. **இரும்பு அனன்று உண்ட நீர் போல் எம்பெருமானுக்கு என்றன் அரும் பெறல் அன்பு புக்கிட்டு அடிமை பூண்டு உய்ந்து போனேன் வரும் புயல் வண்ணனாரை மருவி என் மனத்து வைத்துக் கரும்பின் இன் சாறு போலப் பருகினேற்கு இனியவாரே.**

பொருள் - இரும்பு நன்றாகப் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்டு, அந்த உஷ்ணம் அடங்குவதற்காக விடப்பட்ட நீர் போன்று, என்னுடைய ஸ்வாமியான எம்பெருமானிடம் என்னுடைய அரிதான அன்பு கொண்டேன். இதனால் அவனிடம் அடிமைத்தனம் பூண்டு, என்னுடைய உயிர் தாங்கி உள்ளேன். நான் உள்ள இடம் தேடி வந்த, மேகம் போன்ற நிறம் உடைய, அவனை என்னையும் மறந்து அணுகினேன். அவனை என் மனதில் பொருந்தும்படி வைத்தேன். கரும்பின் சாறு போன்று அனுபவித்தேன். அவன் எனக்கு மிகவும் இனியவனாக இருந்தது என்ன வியப்பு?

வ்யாக்யானம் - (இரும்பு அனன்றுண்ட நீர் போலித்யாதி) - இரும்பானது அக்நியாலே மிகவும் தப்பமாய், அக்காய்ச்சல் அடங்கப் பாநம் பண்ணப்பட்ட ஜலம்போலே. (எம்பெருமானுக்கு) - வகுத்தசேஷிக்கு. (என்றனரும்பெறலன்பு) - அரும்பெறலடிகளைப் பற்றிலும் கிடையாத அன்பு. எனக்கு பகவத் விஷயத்திலே அன்பு பிறக்கையாவது - இந்தளத்தே தாமரை பூக்கையிறே. அஹங்கார மஹாவஹ்நியிறே. இந்தளம் - கும்மட்டி. (புக்கிட்டு) - அன்பை அவன் பக்கலிலேயாக்கி. (அடிமை பூண்டு) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்கிறபடியே வழுவிலா அடிமையிலே அந்வயித்து. (அடிமை பூண்டு) -

தொண்டு பூண்டு என்னுமபோலே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆபரணமிறே - பகவத் தாஸ்யம்; ஆகையாலே (பூண்டு) என்கிறார். (உய்ந்து போனேன்) - முன்பு அஸந்நேவ - இறே.

விளக்கம் - (இரும்பு அனன்றுண்ட நீர்) - இரும்பானது நெருப்பினால் சுடப்பட்டு, அந்த உஷ்ணம் அடங்குவதற்காக அதன் மீது விடப்பட்ட நீர் போன்று. (எம்பெருமானுக்கு) - எனக்கு ஏற்ற எஜமானனுக்கு. (என்றன் அரும் பெறல் அன்பு) - திருவாய்மொழி (1-3-1) - அரும் பெற அடிகள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைப் பற்றிய போதும், அவன் மீது ஏற்படாமல் இருந்த அன்பு. எனக்கு பகவத் விஷயத்தில் முன்பு எப்படி இருந்தது என்றால் - குமுட்டி அடுப்பில் தாமரை மலர்ந்தாலும் மலரும், இவனுக்கு எம்பெருமானிடம் அன்பு தோன்றாது - என்று பலரும் கூறும்படி இருந்தது. என்னுடைய அஹங்காரங்கள் பெரிய அக்னி போன்று இருந்தன. (புக்கிட்டு) - இப்படிப்பட்ட என்னிடமிருந்து தோன்றிய அன்பை அவன் பக்கம் நிலை நிறுத்தி. (அடிமை பூண்டு) - இராமாயணம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் உனக்கு அனைத்து கைங்கர்யங்களும் செய்வேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா அடிமை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்து. (அடிமை பூண்டு) - திருமாலை (5) - தொண்டு பூண்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது என்பதே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் அழகான ஆபரணம் ஆகும்; ஆகையால் பூண்டு என்று கூறுகிறார். (உய்ந்து போனேன்) - அஸந்நேவ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முன்பு இல்லாத அறிவை இப்போது பெற்றேன்.

வ்யாக்யானம் - (வரும் புயல் வண்ணனாரை) - இருந்தவிடத்தேயிருந்து விடாய் கெடுக்கும் மேகமன்று; கடலை மணலோடே கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகித் தவழ்ந்து வருகிற மேகம் போலேயிருக்க வரும். (மருவி) - மைத்தெழுந்த மாழுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல். (புயல் வண்ணனாரை மருவி) - என்னை மறந்து கிட்டி. (என் மனத்து வைத்து) - ஸஞ்சாரம்மற்றபடி; உத்தேச்யம் கைபுகுந்தால் உண்டோ ஸஞ்சாரம்? (கரும்பின் இன்சாறு போலப் பருகினேற்கு) - விழுங்குகை போய்ப் பருகலாம்படியாயிற்று. ஆழ்வாருடனே கலக்கக் கலக்கப் பருகலாம்படி ஒரு நீரானான். (இனியவாறே) - இதுவுமொரு இனிமையேதான்! இதொரு நீர்மையிருந்தபடியென்?

விளக்கம் - (வரும் புயல் வண்ணனாரை) - இருந்த இடத்திலேயே நின்றபடி தாகத்தைப் போக்குகின்ற மேகம் போன்றவன் அல்லன். கடலை, அதன் அடி மண்ணோடு சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு, தவழ்ந்து ஓடி வருகின்ற மேகம் போன்றவன் இவன். (மருவி) - பெருமாள் திருமொழி (5-7) - மைத்தெழுந்த மாழுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல் -

மேகத்தை எதிர்பார்த்து பயிர் நிற்பது போன்று. (புயல் வண்ணனாரை மருவி) – எனது ஆத்மா தன்னையும் மறந்து அவனை எதிர்பார்த்து நின்றது. (என் மனத்து வைத்து) – அவன் என்னை விட்டு வேறு எங்கும் நகர்ந்து விடாதபடி நெஞ்சில் நிறுத்தி. ஒரு பொருளைத் தேடியவர்கள் அந்தப் பொருள் கிடைத்த பின்னர் வேறு எங்கும் அலைவார்களோ? இது போன்று அவன் தேடி அலைந்த ஆழ்வாரது நெஞ்சம் அவனுக்குக் கிடைத்த பின்னர் வேறு எங்கும் செல்வானோ? (கரும்பின் இன்சாறு போலப் பருகினேற்கு) – கடந்த பாசுரத்தில் விழுங்கும் பதார்த்தமாக இருந்த எம்பெருமான், இபோது பருகும்படி மாறிவிட்டான். ஆழ்வாருடன் அவன் சேரச் சேர, நீர்ப்பண்டமாக ஆனான் என்று கருத்து. (இனியவாறே) - இதுவும் ஒரு இனிமையே! இப்படிப்பட்ட அவனது நீர்மைக் குணத்தை எப்படிக் கூறுவது?

6. மூவரில் முதல்வன் ஆய ஒருவனை உலகங் கொண்ட

கோவினைக் குடந்தை மேய குருமணித் திரளை இன்பப்
பாவினைப் பச்சைத் தேனைப் பைம்பொன்னை அமரர் சென்னிப்
பூவினைப் புகழுந் தொண்டர் என்சொல்லிப் புகழ்வர் தாமே.

பொருள் - ப்ரம்மன், ருத்திரன், இந்திரன் ஆகிய மூவருக்கும் காரணமான ஒப்பற்றவன்; இந்த உலகத்தைத் தானமாக பெற்றதால் உலகின் நாயகன்; திருக்குடந்தை நகரத்தில் பொருந்தியுள்ள நீல இரத்தின கற்களின் குவியல் போன்றவன்; இன்பமான பாடல் போன்று காதுகளுக்கு இனியவன்; சிறந்த பொன் போன்று ஆசைப்படத்தக்கவன்; நித்யஸூரிகள் தங்கள் தலைகளில் சூடிக் கொள்கின்ற மலர் போன்றவன் - இப்படிப்பட்ட அவனை அவனது அடியார்கள் என்ன கூறிப் புகழ்வார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (மூவரிலித்யாதி) இந்திரனைக் கூட்டுதல், தன்னைக் கூட்டுதல்; ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவானேக ஏவ ஜநார்த்தந: என்னும்படியே மூவருக்கும் காரணமாகையாலே (முதல்வன்) என்கிறார். (முதல்வனாயவொருவனை) – மூவருவுங்கண்ட போதென்றாஞ்சோதி என்கிறபடியே மூவரையும் தனித்தனியே கண்டால் இவனே காரணபூதன். இவனே காரணபூதனென்னலாய், மூவரையுஞ் சேரக்கண்டால் இருவர் கார்யகோடி நிவிஷ்டராய், இவனே இருவருக்கும் காரணமென்னும்படி பரஞ்ஜோதிச் சப்தவாச்யன் இவனேயாயிருக்கையாலே “அஞ்சோதி ஒன்று” என்கிறார். (உலகங்கொண்ட கோவினை) - மூவருக்கும் ப்ரதானானால் அவர்கள் கார்யம் செய்து கொடுக்கவேணுமே; அவர்களிலே ஒருவனுக்கும் கார்யம் செய்தபடி. (உலகங்கொண்ட) - இந்திரனுடைய ராஜ்யத்தை மஹாபலி பறித்துக் கொள்ள, அவன் பக்கலிலே தானே சென்று அபேக்ஷித்து, “மூவடி” என்று இந்திரன் கார்யம் செய்ய முதலடியிட்டபடி. முன்பே ஒருவனுக்குக் கையோட்டைத் தீர்த்து விட்டான். முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன் இடர்கெடுத்த திருவாளனிறே. அவன் தமப்பனுக்குத்தானே வேதப்ரதாநம்

பண்ணினான். இப்படி செய்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்; (கோவினை) – நிர்வாஹகனாகையாலே. (குடந்தைமேய) - இன்னும் ஸம்ஸாரிகள் இடர்பட்டாருண்டாகிலும் கைகழியப் போகவொண்ணாதென்று திருக் குடந்தையிலே படுக்கை பொருந்திப் பள்ளி கொண்டவனை. (குருமணித்திரளை) - ச்ரேஷ்டமான நீலரத்த ஸமூஹம் போலே புகர்த்துக் குளிர்ந்த வடிவழகையுடையவனை.

விளக்கம் - (மூவரில்) - ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாதேக ஏவ ஜநார்த்தந: - நாராயணனாகிய ஜனார்த்தனன் ஒருவனே - என்று கூறும்படி ப்ரம்மன், ருத்திரன் இந்திரன் ஆகிய மூவருக்கும் காரணமாக எம்பெருமான் உள்ளதால் முதல்வன் என்கிறார். (முதல்வனாய) - திருநெடுந்தாண்டகம் (2) - மூவுருவங்கண்ட போதென்றாஞ்சோதி - மூன்று பேரையும் தனித்தனியாகக் காணும்போது, "இவன் உலகின் காரணமோ, அவன் உலகின் காரணமோ", என்ற ஐயம் தோன்றலாம். ஆனால் மூவரையும் ஒன்றாகக் கண்டால், மற்ற இருவருக்கும் இவனே காரணமாகவும், அவர்கள் இருவரும் இவனது காரியமாகவும் உள்ளது விளங்கும். தைத்திரீயம் - பரம்ஜோதி - என்று இவனையே கூறியது. இதை ஒட்டி இவரும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் - ஆம் சோதி ஒன்று - என்றார். (உலகம் கொண்ட கோவினை) - மூவரிலும் இவனே முதன்மையானவன் என்றால் அவர்களுக்காக, அவர்களது செயலை இவன் செய்ய வேண்டும் அல்லவா? அவர்களில் ஒருவனாக இருக்கின்ற இந்திரனுக்காக இவன் செய்த செயலை அருளிச்செய்கிறார். (உலகம் கொண்ட) - இந்திரனின் பதவியை மஹாபலி பறித்துக் கொண்டான். இந்த மஹாபலியிடம் தானாகவே சென்று யாசித்து நின்றான். "மூவடி" என்று இந்திரனின் செயலை இவன் செய்ததைக் கூறியது போன்று, மற்ற இருவருக்கும் ஏதேனும் செய்தானா? இந்திரனுக்கு உதவி செய்வதற்கு முன்பாகவே ருத்திரனின் கையில் ஒரு ஒட்டிய சாபத்தை அழித்தான். பெரியதிருமொழி (6-9-1) - முடை அடர்ந்த - என்று இவரே அருளிச்செய்தார் அல்லவா? அடுத்து, ருத்திரனின் தந்தையான நான்முகனுக்கு இழந்த வேதத்தை மீட்டுக் கொடுத்தான். இவ்விதமாக இவர்களுக்காக இவன் பல உதவிகள் செய்ததன் காரணம் என்ன? (கோவினை) - இதன் காரணம், அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்பவனாக உள்ளதால் ஆகும். (குடந்தை மேய) - எந்தக் காலத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் துன்பத்தில் சிக்க நேர்ந்தால், அந்தத் துன்பத்தை நீக்குவதற்கு ஏற்ற ஆள் இல்லாமல் அவர்கள் தவிர்ந்து நிற்கக்கூடாது என்று எண்ணி, திருக்குடந்தையில் ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கையில் சயனித்துள்ளவன். (குருமணித்திரளை) - மிகவும் உயர்ந்த நீல நிற இரத்தினக் கற்களின் குவியல் போன்று ஒளி வீசும் குளிர்ச்சியான வடிவழகு உடையவன்.

வ்யாக்யானம் - (இன்பப்பாவினை) - செவிக்குத் தம்முடைய கவி போலே தித்தித்திருக்கிறபடி. பாவென்பவது - இயல், பாட்டு. இன்கவிபாடும் பரமகவிகளான முதலாழ்வார்கள் கவிபோலே இனியனாயுள்ளவனை என்னவுமாம். (பச்சைத்தேனை) - செவிக்வேன்றிக்கே நாக்குக்குமிருக்கிறபடி. (பைம்பொன்னை) - உடம்புக்கு அணையலாம்படி ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கை. (அமரர்சென்னிப்பூவினை) - அயர்வறும் அமரர்களுக்கு சிரோபூஷணமானவனை. “அரும்பினையலரை”, “பாதபற்புத்தலை சேர்த்து” என்ன வேண்டாவே அவர்களுக்கு. (புகழுந்தொண்டர்) - இவ்விஷயத்தைப் புகழ்ந்தார்களாகக் கொண்டோம்; இதுக்குப் பாசரம் எங்கே தேடிச் சொன்னார்கள், கிண்ணகத்திலே புக்கு முழுகுவாரைப்போலே குமிழிநீருண்டு போமித்தனைபோக்கி? (என்சொல்லிப் புகழ்வர்தாமே) - “அரும்பொருளாதல் அறிந்தனர்” என்று அறியவெண்ணாதென்று புகழும்தொழியப் பாசரமிட்டுப் புகழ்ப்போகாது.

விளக்கம் - (இன்பப்பாவினை) - இவருடைய பாசரங்கள் காதுகளுக்கு இன்பமாக இருப்பது போன்று, இனிமையாக உள்ளவனை. பா என்றால் பாட்டு என்பதாகும். திருவாய்மொழி (7-9-6) - இன்கவி பாடும் - என்று கூறுவது போன்று, முதலாழ்வார்களின் பாசரங்கள் போன்று இனிமையாக உள்ளவன் என்றும் கூறலாம். (பச்சைத் தேனை) - காதுகளுக்கு மட்டும் அல்லாமல், நாவிற்கும் இனிமையாக உள்ளவன். (பைம்பொன்னை) - உடலில் ஆபரணமாக அணிந்து கொள்ளப்படும் தூய தங்கத்தைப் போன்று அனைவராலும் விரும்பப்படுபவனாக இருத்தல். (அமரர் சென்னிப்பூவினை) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளின் தலைகளுக்கு ஆபரணமாக உள்ளவன். பெரியதிருமொழி (7-10-1) - அரும்பினையலரை - என்றும், திருவாய்மொழி (2-9-1) - பாதபற்புத் தலை சேர்த்து - என்றும் கூறியது காண்க. (புகழும் தொண்டர்) - இப்படிப்பட்ட இவனைப் பற்றிப் பலரும் புகழ்வதாக நாம் பார்க்கிறோம். அவர்கள், வெள்ளத்தில் சிக்குண்டு மூழ்கி, மூச்சுத் திணறி திகைப்பது போன்று, ஒரு சில விஷயங்களைக் கூறினார்கள், இவனைப் பற்றி எங்கே முழுவதுமாகக் கூறினார்கள். (என்சொல்லி) - திருவாய்மொழி (9-3-3) - அரும் பொருளாதல் - என்று கூறுவது போன்று இவனைக் குறித்து “அளவிட இயலாது” என்று மட்டுமே புகழ்வது இயலும், அதற்கு மேல் ஏதேனும் கூறிப் புகழ இயலுமா?

7. இம்மையை மறுமை தன்னை எமக்கு வீடு ஆகி நின்ற
மெய்ம்மையை விரிந்த சோலை வியன் திருவரங்கம் மேய
செம்மையைக் கருமை தன்னைத் திருமலை ஒருமையானைத்
தன்மையை நினைவார் என்றன் தலைமிசை மன்னுவாரே.

பொருள் - இந்த உலகில் வாழும்போது சிறந்த ஞானத்தை அளிப்பவன்; மோசடி அடைந்த பின்னர் கைங்கர்யத்தை அளிப்பவன்; நாங்கள் மோசடிப் பெறுவதற்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ளவன்; எங்கும் நிறைந்த சோலைகளைக் காண்பதில் வியப்பை உண்டாக்கும் திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவன்; சிகப்பு மற்றும் கருப்பு நிறம் கொண்டவன்; திருவேங்கடமலையில் அனைவருக்கும் ஒரே போன்று திருமுகம் காட்டி நிற்பவன்; அடியார்களுக்கு என்றும் வசப்பட்டு நிற்பவன் - இப்படிப்பட்ட அவனை எப்போதும் எண்ணுபவர்கள் எனது தலைமீது நிற்கும் தகுதி பெற்றவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனுடைய ஆசிரித பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு ஸஞ்சார பூமி என் உத்தமாங்கம் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அடியார்களுக்கு எப்போதும் வசப்பட்டு நிற்கிறான். அவனது இந்தத் தன்மையை எண்ண வல்லவர்கள் உலவுகின்ற இடமானது தனது தலையே என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இம்மையை) - இஹலோகத்தில் ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாந ஸுகத்தைத் தருமவனை. (மறுமைதன்னை) - சரீரஸமநந்தரம் ஸ்வரூபானுரூபமான கைங்கர்யத்தைத் தருமவனை. ஸம்ஸாரத்தில் துக்கநிவ்ருத்தியே ஸுகமென்று ப்ரமமேயிறே. (எமக்கு வீடாகி நின்ற மெய்ம்மையை) - நமக்கு மோசடி ஸுகமாயுள்ளவனை. கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யத்துக்கு அவ்யவஹிதமான உபாயமானவனை. (விரிந்தசோலை இத்யாதி) - அவ்வுபாயம் ஸுலபமான இடத்தைப் பேசுகிறார். பரந்த சோலையை உடைத்தாய், விஸ்மயநீயமாயிருந்துள்ள கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனை.

விளக்கம் - (இம்மையை) - இந்த உலகில் தன்னைப் பற்றிய விஷயம் எனப்படும் சிறந்த ஞானம் என்னும் சுகத்தை அளிப்பவன். (மறுமை தன்னை) - இந்த உடல் நீங்கிய பின்னர் பரமபதத்தில் நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யத்தை அளிப்பவன். ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கின்ற துன்பங்கள் நீங்குவதே சுகம் என்று ஒரு சிலர் மயங்கக்கூடிய கைவல்யத்தை இங்கு தனித்து விளக்குகிறார். (எமக்கு வீடாகி நின்ற மெய்ம்மையை) - நமக்கு மோசடி சுகமாக உள்ளவன். இத்தகைய மோசடி அடைவதற்கு உபாயமாக உள்ளவன். (விரிந்த சோலை இத்யாதி) - இந்த உபாயம் எங்கு கிடைக்கும் என்ற

இடத்தைக் கூறுகின்றார். பரந்த சோலையைக் கொண்டதால் அனைவரும் வியக்கும் விதமாக உள்ள திருவரங்கத்தின் பெரியகோயிலில் என்றும் வசிப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (செம்மையை கருமை தன்னை) - யுகந்தோறும் அவ்வவ யுகங்களிலுள்ளார்க்குத் தக்க வடிவுகளைக் கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கும்வனை; "முன்னை வண்ணம்" இத்யாதிப்படியே செம்மையும் கருமையும் மற்ற இரண்டுக்கு உபலக்ஷணம். (திருமலை ஒருமையானை) - "கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு", என்கிறபடியே திருமலையிலே நின்று நித்யஸூரிகளுக்கும் நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்கும்வனை. (தன்மையை நினைவார்) - இந்த ஆச்ரித பாரதந்த்ரயத்தை நினைக்கவல்லார். (என்றன் தலைமிசை மன்னுவாரே) - அவன் திருவடிகளும் இவர்கள் திருவடிகளும் ஒக்கவன்று மன்னுவது; இவர்கள் திருவடிகளே எந்தலையை மன்னுவது. "தண்ணேற எம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலார்" என்கிறார்.

விளக்கம் - (செம்மையை கருமை தன்னை) - ஒவ்வொரு யுகங்களிலும் அந்த யுகங்களில் வாழ்பவர்களுக்கு ஏற்றபடி வடிவம் கொண்டு காப்பவன். பெரியதிருமொழி (4-9-8) - முன்னை வண்ணம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சிகப்பு மற்றும் கருப்பு ஆகிய இரண்டும் இவன் க்ருத, த்ரேதா, த்வாபர, கலியுகம் ஆகிய நான்கில் இவன் கொள்கின்ற வெண்மை, சிகப்பு, பச்சை, கருமை ஆகிய நான்கையும் விளக்குவதாகும். (திருமலை ஒருமையானை) - திருவாய்மொழி (1-8-3) - கண் ஆவான் - என்று கூறுவது போல், திருமலையில் நித்யஸூரிகளுக்கும், நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒரே போன்று தனது திருமுகத்தைக் காட்டியபடி நிற்பவன். (தன்மையை நினைவார்) - இப்படியாக இவன் அடியார்களிடம் வசப்பட்டு நிற்கும் தன்மையை நினைக்கவல்லவர்கள். (என்றன் தலைமிசை மன்னுவாரே) - அவனது திருவடிகளும், இவ்விதம் நினைக்கவல்லவர்களின் திருவடிகளும் எனது தலையில் ஒன்றாக இருப்பதில்லை. இவனைப் பற்றி எண்ணக் கூடியவர்களின் திருவடிகள் மட்டுமே என் தலையில் இருக்க வல்லவையாகும். பெரியதிருமொழி (7-4-1) - தண்ணேற எம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலார் - என்று கூறியது காண்க.

8. வானிடைப் புயல் மலை வரையிரைப் பிரசம் ஈன்ற

தேனிடைக் கரும்பின் சாற்றைத் திருவினை மருவி வாழார்
மானிடப் பிறவி அந்தோ மதிக்கிலர் கொள்க தந்தம்
ஊனிடைக் குரம்பை வாழ்க்கைக்கு உறுதியே வேண்டினாரே.

பொருள் - ஆகாயத்தில் காணப்படும் கார்கால மேகம் போன்ற நிறம் கொண்டவன்; மிகுந்த அன்புள்ளவன்; உயர்ந்த மலையில் தேனீக்களால் சேர்க்கப்பட்ட தேனி வெள்ளத்தின் நடுவில் வளர்கின்ற கரும்புச்சாறு போன்ற இனிமையை உடையவன்; மஹாலக்ஷ்மிக்கும் செல்வமாக உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து வாழ எண்ணாதவர்கள், இந்த மனிதப்பிறவியானது கிடைப்பதற்கு அரிது என்று எண்ணாதவர்கள் ஆவர். தங்களது மாமிசத்தால் ஆகிய உறுதியற்ற வாழ்க்கைக்கு உறுதியைத் தேடி, உலக விஷயங்கள் பின்னே ஓடுகின்றனரே!

அவதாரிகை - இவ்விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக் கொள்வதே ஸம்ஸாரிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் - எம்பெருமான் என்னும் உயர்ந்த விஷயம் அருகிலேயே இருக்க, இந்த உடலுக்கான உறுதியை எண்ணி ஓடுகிறார்களே என்று வியக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வானித்யாதி) - ஆகாஸமத்யே நீர் கொண்டெழுந்து வந்து தோற்றுகிற மேகம் போன்ற வடிவழகை உடையவனை. (வானிடைப்புயல்) - என்கையாலே நிராலம்பனாயிருக்கிற என்னை நிர்ஹேதுகமாக வந்து விஷயீகரித்தவனை என்கிறார். (மாலை) - அதுக்கடியான வ்யாமோஹம். (வரையிடை இத்யாதி) - மலையிலே தேனீக்களாலே உத்பாதிக்கப்பட்ட தேனே நீராக வளர்ந்த கரும்பின் சாறு போலே போக்யனானவனை. (திருவினை) - உத்க்ருஷ்டமாய் நிரவதிகமான ரஸவஸ்துவுக்குப் பெரிதுபோலே; உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவுக்கும் உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவிதே. “திருவுக்குந் திருவாகிய”, க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய: என்னும்படியே. (திருவினை மருவி வாழார்) - வாழுகைக்கு நேர்த்தி அவன் மேல் விழ விலக்காதொழிகை. உங்களுக்கு நான் வேணுமென்ன, எங்களுக்கு நீ வேண்டாவென்னுமவர்கள். (மானிடப்பிறவி) - புருஷார்த்தோபயோகியான சரீரத்தை உதாஸீனிப்பதே! அன்றிக்கே, இச்சரீரத்தில் தோஷத்தை உணராதொழிவதே! என்னவுமாம். இத்தை தேவசரீரமாக நினைத்திருப்பார்களென்னவுமாம். (அந்தோ) - ஐயோ என்று இவர்களிழவுக்கு வெறுக்கிறார். (கொள்க) - நிச்சிதம்.

விளக்கம் - (வானிடைப்புயல்) - ஆகாயத்தின் நடுவில் நீர் கொண்ட மேகம் போன்ற அழகிய நிறத்தையும் குணத்தையும் உடையவனே! (வானிடைப்புயல்) - இதன் மூலம் எந்தக் கைம்மாறும் இல்லாத என்னை, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், தானாகவே

வந்து பற்றியவன் என்றார். (மாலை) - இப்படி அவன் வருவதற்குக் காரணம் மிகுந்த அன்பு. (வரையிடை) - மலையில் தேனீக்களால் சேர்க்கப்பட்ட தேனையே தண்ணீராகக் கொண்டு வளர்ந்து நிற்கும் கரும்பின் சாறு போன்ற இனிமையானவன். (திருவினை) - மிகவும் உயர்ந்த சுவை கொண்டவனாக, மஹாலக்ஷ்மியைக் காட்டிலும் சுவை உடையவன். உயர்ந்த வஸ்துவை விட உயர்ந்த வஸ்து. இதனைப் பெரியதிருமொழி (7-7-1) - திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா - என்றும், ஸ்தோத்திர ரத்னம் (12) - க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய: - மஹாலக்ஷ்மிக்கும் ஐச்வர்யம் யார் - என்றும் கூறியது காண்க. (திருவினை) - வாழ்வதற்குப் பொருள் என்பது, அவன் நம் அருகில் விரும்பி வரும்போது அவனைத் தள்ளாமல் இருக்கை. இப்படி வாழாதவர்கள் யார் என்றால் - அவன் நம்மிடம், “உங்களுக்கு நான் தேவை”, என்று அருகில் வரும்போது, “எங்களுக்கு நீ வேண்டாம்”, என்று தள்ளுபவர்கள். (மானிடப்பிறவி) - புருஷார்த்தத்திற்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ள இந்த உடலைத் தவறாகப் பயன்படுத்துகின்றனரே அல்லது இந்த உடலின் நிலையாமை என்னும் தோஷத்தை அறியாமல் உள்ளனரே அல்லது தேவர்கள் உடல் போன்று இந்த உடல் நீண்ட நாள் இருக்கும் என்று எண்ணினர் போலும். (அந்தோ) - ஐயோ என்று இவர்களது தாழ்ந்த நிலையை வெறுக்கிறார். (கொள்க) - மேலே கூறப்பட்ட அனைத்தும் உண்மையானது.

வ்யாக்யானம் - (தந்தமித்யாதி) - த்ருடமின்றியே “அப்போது போயிற்று இப்போது போயிற்று”, என்று மின்னிலும் நிலையற்றிருக்கிற இச்சரீரத்துக்குப் பூண்கட்டவே தேடுவர்கள்.

விளக்கம் - (தந்தம்) - நிலையில்லாதபடி, “அப்போது அழியும், இப்போது அழியும்”, என்று திருவாய்மொழி (1-2-2) - மின்னின் நிலையில் - என்பதற்கு ஏற்ப இருக்கும் இந்த உடலுக்கு உறுதியைத் தேடுவர்.

9. உள்ளமோ ஒன்றில் நில்லாது ஓசையில் எரிநின்று உண்ணும்
கொள்ளிமேல் எறும்பு போலக் குழையுமால் என்றன் உள்ளம்
தெள்ளியீர் தேவர்க்கு எல்லாம் தேவராய் உலகம் கொண்ட
ஒள்ளியிர் உம்மை அல்லால் எழுமையும் துணையிலோமே.

அவதாரிகை - “என் ஹ்ருதயமானது ஐநந மரணங்களை நினைத்து உருகாநின்றது, எனக்கு தேவரீரையொழியத் துணையிலை”, என்கிறார்.

விளக்கம் - "என்னுடைய மனமானது பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகியவற்றைக் குறித்து நிலையில்லாமல் தவிக்கிறது. உன்னை விட்டால் எனக்கு வேறு துணை இல்லை", என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளமோவொன்றில் நில்லாதித்யாதி) - ஹ்ருதயமானது ஓரிடத்தே தரியாதே, ஓசையையுடைத்தான எரி நின்று உண்ணாநின்ற கொள்ளியினுள் எறும்பு போலே உருவார் பிறவியை நினைத்து இருபாடெரி கொள்ளியினுள் எறும்பு போலே உருகி சிதிலமாகா நின்றது. ஒருதலை மரணம், ஒருதலை ஜந்மமிறே. (குழையுமால்) - இவன் சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநம்; இது பொல்லாது என்றறிகை; அவன் சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - அப்படி செய்கை; அதாவது ரக்ஷிக்கையிறே.

விளக்கம் - (உள்ளமோ ஒன்றில் நில்லாது) - உள்ளம் ஓர் இடத்தில் நில்லாமல் தவிக்கிறது. ஒலியை உடைய நெருப்பானது, நிலைத்து நின்று எரிந்து, உண்ணுகின்ற கொள்ளிக்கட்டையின் உள்ளே இருக்கும் எறும்பு போன்று என் மனம் உடைகிறது. பெரியதிருமொழி (11-8-4) - உருவார் பிறவி - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு பக்கம் பிறப்பும், மற்றொரு பக்கம் இறப்புமாக, இரண்டு பக்கங்களிலும் எறிகின்ற கொள்ளியின் உள்ளே இருக்கும் எறும்பு போன்று உருகி உடைகின்றது. (குழையுமால்) - நாம் பெற்ற அறிவின் பயன், இந்தப் பிறவி பொல்லாது என்று அறிவதே ஆகும். ஸர்வேச்வரனின் அறிவுக்கு பயன், நம்மைக் காப்பாற்றுதலே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தெள்ளியீர்) - இத்தலையில் கலக்கத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தெளிவுடையாரைப் பற்றுகிறார். (தெள்ளியீரித்யாதி) - மஹாபலி ஓளதார்யத்துக்கும் குறைவு வாராமே, தன்னை ஆச்ரயித்த இந்த்ரனுடைய கார்யத்துக்கும் குறைவு வாராமே கார்யம் பார்த்த தெளிவு; தேவர்க்கெல்லாந் தேவராயிருந்து வைத்து அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைத் தாழ ஏற்று, பூமியை அளந்து கொண்ட. (ஒள்ளியீர்) - இந்த்ரன் ப்ரயோஜநாந்தரபரனாகிலும் நம் கை பார்த்திருந்தானென்னுமத்தாலே வடிவில் பிறந்த புதுக்கணிப்பு. அவன் இவன் கைபார்த்திருக்கையிறே இவன் காலா விளம்பமாகக் கார்யம் செய்து. (உம்மையல்லாலித்யாதி) - எங்களுக்கு நாங்களும் தஞ்சமல்ல, பிறரும் தஞ்சமல்ல, உம்மையே தஞ்சமாக உடையோம், கோல் துணையாயிருப்பார் சிலரன்றே; அவஸ்த்தாந்தரத்தை ப்ராபித்தாலும் அரங்கத் துறையுமின் துணைவனையே துணையாகப் போமவரிறே.

விளக்கம் - (தெள்ளியீர்) - தனது கலக்கத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள கலங்காமல் உள்ளவரைப் பற்றுகிறார். (தெள்ளியீர்) - மஹாபலியின் தாராள குணத்திற்கும் இழக்கு வராமல், தன்னை அடைந்த இந்திரனுக்கும் பாதிப்பு ஏற்படாமல், மிகவும் சாமர்த்தியமாகச்

செயல் புரிகின்ற தெளிவு. தேவர்கள் அனைவருக்கும் தேவனாக உள்ள போதிலும், திருநெடுந்தாண்டகம் (16) - அலம் புரிந்த - என்பதற்கு ஏற்பத் தன்னுடைய திருக்கரத்தைத் தாழ்த்தி, யாசகம் பெற்று, பூமியை அளந்து கொண்டான். (ஒள்ளீயிர்) - இந்திரன் இவனிடம், இவனை வேண்டாமல் ராஜ்யத்தையே வேண்டினான்; இருந்தாலும் எம்பெருமான், “நம்மிடமிருந்து அதனையாவது வேண்டி நின்றானே”, என்ற மகிழ்ச்சியால் திருமேனியில் புதிய ஒளியுடன் நின்றான். இந்திரன் இவனுடைய திருக்கரத்தை பார்த்திருக்கும்போது இவன் திருவடியால் கார்யம் செய்தான். (உம்மை) - எங்களுக்கு மனிதர்கள் தஞ்சம் அல்ல, மற்றவர்கள் தஞ்சம் அல்ல, உன்னையே தஞ்சம் என்று கொண்டோம். முதுமையில் கொம்பு ஒன்றைத் துணையாகப் பற்றுவது ஒரு சிலரே ஆவர். இது போன்று, பெரியதிருமொழி (3-7-6) - அரங்கத்து உறையும் - என்பது போல் பெரியபெருமானை மட்டுமே துணையாக எண்ணி இருப்பவர்கள் ஆழ்வார் போன்ற சிலர் மட்டுமே ஆவர்.

10. சித்தமும் செவ்வை நில்லாது என்செய்கேன் தீவினையேன்
பத்திமைக்கு அன்புடையேன் ஆவதே பணியாய் எந்தாய்
முத்து ஒளி மரகதமே முழங்கு ஒளி முகில் வண்ணா என்
அத்த நின் அடிமை அல்லால் யாதும் ஒன்று அறிகிலேனே.

பொருள் - உன்னை நினைக்கும்போது எனது மனம் உன்னிடம் நிலையாக நிற்பதில்லை. இப்படியாக உன்னை அனுபவிக்க இயலாத பாவத்தைச் செய்த அடியேன் என்ன செய்வது? உன்னிடம் எனக்கு உள்ள அளவு கடந்த பக்தியைக் கொண்டு, உன் மீது மிகுந்த அன்புடையவனாகும்படி நீயே செய்ய வேண்டும். என்னுடைய ஸ்வாமியே! முத்தின் ஒளியும், மரகதத்தின் நிறமும் கொண்ட திருமேனி உடையவனே! இடி முழக்கத்துடன் கூடிய மேகத்தைப் போன்ற நிறம் கொண்டவனே! என்னுடைய தலைவனே! உனது கைங்கர்யத்தைத் தவிர வேறு எதனையும் நான் அறியாமல் உள்ளேன்.

அவதாரிகை - ஸம்ஸாரத்தை அஞ்சி உன் திருவடிகளைப் பற்றினவளவேயோ? திருவடிகளிலே பரமபக்தியுமுண்டாயிற்று என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குப் பயந்து உனது திருவடிகளை நான் பற்றவில்லை. உனது திருவடிகளின் மீது பரமபக்தி உண்டாகிறது என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சித்தமும் செவ்வை நில்லாது) - நீஞ்சப்புக்கு வாய்கரையிலே தெப்பமிழ்ப்பாரைபோலே அநுஸந்திக்கப் புக்கால் தரித்து நிற்கமாட்டுகிறதில்லை நெஞ்சு. (என்செய்கேன் தீவினையேன்) - பக்திபரவச்யத்தாலே அநுபவிக்கப் போகாதபடி

பாபத்தைப் பண்ணினேன். என்செய்கேனென்று - செயல்மாட்சி; உத்தேச்ய விரோதி பாபமாபத்தைப் பற்ற (தீவினையேன்) - என்கிறார். (பத்திமைக்கு அன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்) - "என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு" என்னும்படியே நூற்பிடித்த பக்தியை அளவாக்கவேணும். (எந்தாய்) - பக்தியை உண்டாக்கின நீயே அளவுபடுத்த வேணும்.

விளக்கம் - (சித்தமும் செவ்வை நில்லாது) - நீந்தத் தெரியாத ஒருவன் ஆற்றைக் கடக்க ஒரு படகைப் பயன்படுத்தும் போது, நடுவழியில் அந்தப் படகை இழந்து நிற்பது போல், உன்னைப் பற்றி எண்ணத் தொடங்கும்போது எனது உள்ளமானது நிலைத்து நிற்காமல் உள்ளது. (என்செய்கேன் தீவினையேன்) - மிகுந்த பக்தி கொண்டு உன்னை அநுபவிக்க இயலாதபடி பாவத்தைச் செய்தேன். "என் செய்கேன்" என்ற பதங்கள், ஆழ்வார் செயலற்று இருப்பதைக் கூறுகிறது. மிகுந்த பக்தியுடன் இருத்தல் உயர்வானதாக இருந்தாலும், தடை ஏற்படுவதால் "தீவினையேன்" என்று கூறிக் கொள்கிறார். (பத்திமைக்கு அன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்) - இரண்டாம் திருவந்தாதி (100) - எந்தன் அளவன்றால் யானுடைய அன்பு - என்னும்படி பிரிய நேரிட்டால் தாங்க இயலாத அளவு இருக்கின்ற பக்தியாகச் செய்யவேண்டும். (எந்தாய்) - பக்தி ஏற்படுத்திய நீயே அதனை அளவுபடுத்த வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (முத்தொளி மரகதமே) - பக்திஜநகமான வடிவு முத்தினுடைய குளிர்த்தியையும், மரகதத்தினுடைய ச்யாமதையையுமுடைத்தாயிருக்கை. (முழங்கொளி முகில் வண்ணா) - மின்னி முழங்கி வில்லிட்டு ஸஞ்சரிப்பதொரு மேகம் போன்ற நிறத்தையுடையவனே. (என் அத்த) - அழகுக்குத் தோற்று என்னாயனென்கிறார். "நீர் சித்தமுஞ்செவ்வைநில்லாது என்பது தீவினையேன் என்பதாய்க் கிடந்து என்றியபடுகிறீர்? இத்தைவிட்டு வேறொன்றோடே போதுபோக்கினாலோ?" என்ன. (நின்னடிமை இத்யாதி) - உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமொழிய வேறொன்றறியேன். "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்றது போக்கி, "ஏது செய்தால் மறக்கேன்" என்னும்படி பண்ணி வைத்த பின்பு வேறொன்றை அறிய விரகுண்டோ?

விளக்கம் - (முத்தொளி மரகதமே) - பக்தி ஏற்படுத்திய எம்பெருமானின் திருமேனியானது முத்தின் குளிர்ச்சி, மரகதத்தின் நீல நிறம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கும். (முழங்கொளி) - இடி முழக்கத்துடனும், வான வில்லுடனும் உலவுகின்ற மேகம் போன்ற நிறத்தை உடையவனே. (என் அத்த) - அவனது திருமேனியின் அழகுக்குத் தோற்றுப் போய்,

"எனது தலைவனே", என்று கூறுகிறார். எம்பொருமான் இவரிடம், "சித்தமும் செவ்வை நில்லாது என்று ஏன் தவிக்க வேண்டும்? என்னை விட்டு வேறு ஒரு விஷயத்தின் பின்னே சென்று விடலாமே?", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் (நின் அடிமை) - உன்னுடைய திருவடிகளில் செய்கின்ற கைங்கர்யம் அல்லாது வேறு எதனையும் நான் அறியேன். பெரிய திருமொழி (6-2-2) - மறந்தேன் உன்னை முன்னம் - என்று கூறுவது போன்று, எல்லையற்ற காலம் எம்பெருமானை மறந்திருந்த நிலை மாறி, பெரிய திருமொழி (9-3-3) - ஏது செய்தால் மறக்கேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை எப்போதும் மறக்காதபடி நீயே செய்த பின்னர், உன்னை மறக்கின்ற உபாயம் ஏதேனும் உண்டோ?

11. தொண்டு எல்லாம் பரவி நின்னைத் தொழுதபடி பணியுமாறு

கண்டுதான் கவலை தீர்ப்பானாவதே பணியாய் எந்தாய்
அண்டமாய் எண்டிசைக்கும் ஆதியாய் நீதியான
பண்டமாம் பரம சோதி நின்னையே பரவுவேனே.

பொருள் - செய்கின்ற கைங்கர்யம் அனைத்தையும் பேசி, உன்னைத் தொழுது, உனது திருவடிகளில் வணங்கி நிற்கின்ற மார்க்கத்தை வேண்டி நின்று, தன்னுடைய துன்பத்தை தானாகவே ஒருவன் போக்க இயலுமா? என் ஸ்வாமியே! நீயே அருள வேண்டும். அனைத்து அண்டத்திலும் அந்தர்யாமியாக, எட்டுத் திசைக்கும் காரணமானவனாக, முறை தவறாத செல்வமாக உள்ள உயர்ந்த சோதியான உன்னை நான் முறையில்லாமல் துதிப்பேன்.

வ்யாக்யானம் - (தொண்டெல்லாமித்யாதி) - செய்யுமடிமையெல்லாம் அடைவு கெட்டுப் பேசி. அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்னும்படியே. (நின்னைத் தொழுது) - உன்னைக் கண்டு வைத்து அடைவுபடத் தொழப்போமோ? (அடிபணியுமாறு கண்டு) - தப்பாமே மனோரதித்து. (தான் கவலை தீர்ப்பானாவதே) - தன்னாலே மனோதுக்கத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாமே? என்னாலே மனக்கவலை போக்கி அடிமை செய்யப்போமோ? மனக்கவலை தீர்ப்பார் அவரினே. (பணியாயெந்தாய்) - நிர்வாஹகனான நீயே அருளிச்செய்யாய்.

விளக்கம் - (தொண்டெல்லாம்) - செய்கின்ற தொண்டுகளை முறை இல்லாமல் பேசி. இராமாயணம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - அனைத்து அடிமைத்தனங்களையும் - என்று கூறுவது போல் பேசி. (நின்னைத் தொழுது) - உன்னை வணங்கி, முறையில்லாமல் பேசி, அதாவது உனது திருமேனியைக் கண்டவுடன் இதயம் உடைந்ததால் எவ்விதம்

முறையுடன் வணங்க இயலும் என்று கருத்து. (அடி பணியும்) - திருவடிகளில் வணங்குவதை மனதால் கண்டு. (தான் கவலை தீர்ப்பானாவதே) - தன்னாலேயே மனத்துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ள இயலுமா? எனது மனத்துன்பத்தை என்னாலேயே, நானே நீக்கிக் கொண்டு, உனக்கு அடிமை செய்ய இயலுமா? மனக்கவலை தீர்ப்பவன் அவன் அல்லவா? (பணியாய் எந்தாய்) - அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும் நீயே இக்கேள்விகளுக்கும் விடை அருளிச்செய்ய வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (அண்டமாயித்யாதி) - அண்டாந்தர்வர்த்திகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய், எட்டுத் திக்கிலுள்ள தேவதைகளுக்கும் காரணமாய், முறைதப்பாதபடி. (பண்டமாம்) - தநமாம். பண்டமென்பது - தநம். இவ்வாத்மாவுக்கு தநமானவனே. (பரமசோதி) - பரஞ்ஜ்யோதிஸ் சப்தவாச்யனானவனே. (நின்னையே பரவுவேனே) - உன்னையே அடைவுகெட ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமத்தனை.

விளக்கம் - (அண்டமாய்) - அண்டத்தில் உள்ள அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்பவனாய், எட்டுத் திசைகளில் உள்ள தேவதைகளுக்குக் காரணமாக உள்ளவனாய், நீதி தவறாதவனாய். (பண்டமாம்) - பண்டம் என்றால் செல்வம் என்று பொருள். இந்த ஆத்மாவுக்கு ஏற்ற செல்வமாக உள்ளவனே. (பரமசோதி) - வேதங்களால் பரம்சோதி என்று துதிக்கப்படுபவனே. (நின்னையே பரவுவேனே) - உன்னையே முறை தவறி நான் துதிப்பேன்.

12. ஆவியை அரங்க மாலை அழுக்கு உடம்பு எச்சில் வாயால்

தூய்மையில் தொண்டனேன் நான் சொல்லினேன் தொல்லை நாமம்
பாவியேன் பிழைத்தவாறு என்று அஞ்சினேற்கு அஞ்சல் என்று
காவிபோல் வண்ணர் வந்து என் கண்ணுளே தோன்றினாரே.

பொருள் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் உயிராக உள்ளவனும், அன்பே திருமேனியாக உள்ளவனும் ஆகிய பெரியபெருமான் திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளான். அழுக்கு உடல் கொண்டு, எச்சில் மிகுந்த வாய் கொண்டு, தூய்மையே இல்லாமல் உலக விஷயங்களுக்கே அடிமையாக இருந்த நான் - எல்லையற்ற காலமாகப் போற்றப்படும் அவனது திருநாமத்தைக் கொண்டு அவனை அழைத்து விட்டேனே! பாவியான நான் எத்தனை பெரிய பாவம் செய்து விட்டேன் என்று அச்சத்துடன் நின்றேன். அப்போது என் அருகில் வந்து, கருங்குவளை மலர் போன்ற நிறம் கொண்ட திருவரங்கன், “அச்சம் கொள்ளாதே”, என்று கூறி என் கண்ணுள்ளே நிலைத்து நின்றான்.

அவதாரிகை - “உபயவியூதியையும் அழிக்கப்படுக்கேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கி, அவனது இரண்டு விபூதிகளையும் அழிக்கத் தொடங்கியதாகப் புலம்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆவியை) - உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரானவனை. (அரங்கமாலை) - கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி நின்று தாரகமாகையன்றிக்கே, கண்ணாலே காண வ்யாமோஹந்தான் ஒருவடிவென்னலாம்படியிருக்கை. (அழுக்குடம் பெச்சில் வாயால்) - எத்தனை பேர் காலிலே விழுந்தது? எத்தனை பேரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணிற்று? (தூய்மையில் நான்) - தப்பச்செய்தோம் என்கிற அநுதாபமுமில்லாத நான். (தொண்டனேன் நான்) - கண்டதெல்லாவற்றிலும் தொண்டுபட்டுத் திரிந்த நான். (சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்) - நித்யஸூரிகள் இனி என் கொண்டு ஜீவிக்கக் கடவர்கள்? சொல்லியற்றது. இதுக்கு முன்பு அழிந்தறியாததொன்று நமோ நாராயணாயவென்று பல்லாண்டு பாடி ஜீவிக்கக் கடவர்கள் இனி என் கொண்டு ஜீவிக்கக் கடவர்கள்?

விளக்கம் - (ஆவியை) - திருவாய்மொழி (8-1-5) உலகங்கட்கு எல்லாம் ஒருயிரானை என்னும்படி, அனைத்திற்கும் உயிராக உள்ளவனை. (அரங்கமாலை) - கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி நிற்கின்ற பரவாஸுதேவன் போன்று அல்லாமல், கண்ணால் காணும்படி, அன்பே ஒரு வடிவம் எடுத்ததோ என்று கூறும்படி நிற்கின்றவனை. (அழுக்கு) - இந்த உடல் எத்தனை மனிதர்களின் கால்களில் விழுந்து அழுக்கு அடைந்தது? எத்தனை மனிதர்களை பொய்யாகத் துதித்து வாய் எச்சில் அடைந்தது? (தூய்மையில்) - தவறு செய்து விட்டோம் என்ற சிந்தனை சிறிதும் இல்லாத நான். (தொண்டனேன்) - கண்ணில்பட்ட அனைவருக்கும் அடிமைத்தனம் செய்து திரிந்த நான். (சொல்லினேன்) - “ஸ்ரீரங்கநாதா” என்று அவனது திருநாமத்தைச் சொல்லி, நான் அழித்து விட்டேனே. இதுவரை அழியாமல் இருந்த அவனது திருநாமம், எனது வாயில் புகுந்து, அழிந்து விட்டதே! இனி நித்யசூரிகள் எந்தத் திருநாமத்தைக் கூறிப் பிழைப்பார்கள்? நமோ நாராயணாய என்று அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதால் மட்டுமே உயிர் வாழ்பவர்கள், இனி எதனைக் கொண்டு வாழ்வார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (பாவியேன் பிழைத்தவாறென்றஞ்சினேற்கு) - தொல்லை நாமத்தை நான் சொல்லி விடுகையன்றிக்கே, “நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின்” என்று இப்படி அழிப்பாருண்டோ? ஸாத்விகனாயிருப்பானெருவன் ரஜஸ்ஸு தலையெடுத்து மத்ய ராத்ரத்திலே க்ருஹத்திலே நெருப்பை வைத்து, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே, பாவியேன் நான் தப்பினேனென்று அஞ்சினேனுக்கு.

(அஞ்சலென்று) - உன் கார்யம் உனக்கே பரமோவென்று, மாசுச: என்று அஞ்சாதே யென்று, (காவிபோல் வண்ணர் வந்து) - வடிவழகைக் காட்டி மருந்தையிட்டுப் பொருந்தவிட்டார். (காவி) - கருங்குவளை. இவ்வடிவை நம் கண்ணாலே நோக்கி அழிக்கவெண்ணாதென்று கண்ணைச் செம்பளித்தேன். (கண்ணுள்ளே தோன்றினாரே) - கண்ணுள்ளே தோன்றினார். இவர் கண் செம்பளித்துப் பார்க்கிறதெப்போதோ என்று பார்த்திருந்தான் போலே காணும் அவனும்.

விளக்கம் - (பாவிவேன்) - பழமையான திருநாமத்தை நான் கூறியது மட்டும் அல்லாமல், பெரிய திருமொழி (6-10-6) நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் - என்று மற்றவர்களையும் கூற வைத்து அழித்தேனே! ஸத்வ குணம் நிரம்பிய ஒருவன், ரஜோ குணம் தலை எடுக்கும்போது வேறு ஒருவனது வீட்டிற்குத் தீ வைத்து விடுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதன் பின்னர் ஸத்வ குணம் ஓங்கும்போது, "தவறு செய்து விட்டேன்", என்று வருந்துவது போன்று நான் அச்சத்துடன் நின்றேன். (அஞ்சல்) - கீதையில் மாசுச: - அச்சம் கொள்ளாதே, நீ செய்யும் செயல் உன்னுடையது அல்ல - என்று கண்ணன் கூறியது போல் அரங்கனும் வந்து கூறினான். (காவிபோல் வண்ணர் வந்து) - "உனது சொல்லால் எனக்கு ஏதும் நேரவில்லை", என்று கூறித் தனது திருமேனியை எனக்குக் காண்பித்து, என்னுடைய கவலைக்கு மருந்தை இட்டான். (காவி) - காவி என்றால் கருங்குவளை. இப்படியாக உள்ள இவனது திருமேனியை நாம் கண்ணால் கண்டு அழித்து விடக்கூடாது என்று எண்ணி எனது கண்களை மூடிக்கொண்டேன். (கண்ணுள்ளே தோன்றினாரே) - அவன் அப்போதும் என்னை விடாமல், மூடிய எனது கண்ணுக்குள்ளே தோன்றினான். அவன் மனதில், "இவன் எப்போது கண்களை மூடுவான், நாம் இவனது கண்ணிற்குள் சென்று நிற்போம்", என்று எண்ணி எதிர்பார்த்து நிற்பவன் போலே இருந்தான்.

13. இரும்பு அனன்று உண்ட நீரும் போதருங் கொள்க என்றன்

அரும்பிணி பாவம் எல்லாம் அகன்றன என்னை விட்டு
சுரும்பமர் சோலை சூழ்ந்த அரங்கமா கோயில் கொண்ட
கரும்பினைக் கண்டு கொண்டு என் கண்ணினை களிக்குமாறே.

பொருள் - இரும்பு நன்றாகக் காய்த்து பருகிய நீரானது நிச்சயம் வெளிவரும். இதனை உறுதியாகக் கொள்ளுங்கள். எனது பாவங்கள், அனுபவித்துக் கழிக்கவேண்டிய தீய கர்மங்கள், அதன் பலனான துன்பங்கள் ஆகியவை என்னை விட்டு ஓடி விட்டன. வண்டுகளால் சூழப்பட்ட சோலைகள் நிறைந்த திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண் வளர்கின்ற, கரும்பைப் போன்ற இனிய அழகியமணவாளனை இடைவிடாமல் வணங்கியபடி இருக்கின்ற என் கண்கள் எப்படி மகிழ்கின்றன, பாருங்கள்!

வ்யாக்யானம் - (இரும்பு அனன்றுண்ட நீரும் போதரும் கொள்க) - அக்நியாலே ஸந்தத்தமான அயஸ்ஸாலே பீதமான ஜலமும் போதரும், எத்தாலே? என்னில் (என்றன் அரும்பிணி பாவமெல்லாமகன்றன என்னை விட்டு) - இரும்புண்ட நீர் போதரச் சொல்ல வேணுமோ? நான் பண்ணின துஷ்கர்மங்களும் தத்பலமான துக்கங்களும்ன்றோ என்னை விட்டுப்போயிற்று. ஆத்மாவிற்ரு நிரூபக தர்மமான ஜ்ஞாநாநந்தங்களோபாதி இதுவும் ஸஹஜமென்னும்படி போந்த இவையுமன்றோ என்னை விட்டது. எம்பெருமானை அகலுகையால் வந்த வ்யஸநமும் அகலுகைக்கு ஹேதுக்களும் போயிற்றென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (இரும்பு அனன்றுண்ட நீரும் போதரும் கொள்க) - நெருப்பில் வைக்கப்பட்ட இரும்பு குடித்த நீர் வெளிவரும் என்றே கொள்ளலாம். எப்படி என்றால், (என்றன் அரும்பிணி பாவமெல்லாமகன்றன என்னை விட்டு) - நான் இதுவரை செய்த பாவங்கள் மற்றும் அவற்றின் பலனான துன்பங்கள் அனைத்தும் என்னை விட்டே நீங்கிவிட்டன. இப்படி உள்ளபோது சூடாக உள்ள இரும்பால் பருகப்பட்ட நீர், வெளியே வரும் என்று கூறவும் வேண்டுமா? ஆத்மாவுக்கு அதன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கின்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தங்கள் போன்று, இந்தப் பாவங்கள் என்னுடைய இயல்பு என்னும்படி என்னுடன் நின்றன. எம்பெருமானை விட்டு அகன்றதால் பாவம் ஏற்பட்டது என்றும், அவ்விதம் அவனை நான் அகன்றதற்கான காரணங்கள் நீங்கிவிட்டன என்றும் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - அவை போயிற்றாகில் நீர் பின்பு செய்ததென்னென்னில், (சுரும்பமரித்யாதி) - வண்டுகள் பொருந்திருந்துள்ள சோலையாலே சூழப்பட்ட அரங்கமாகிற பெரியகோயிலைத் தனக்குக் கோயிலாகக் கொண்ட (கரும்பினைக் கண்டு கொண்டு) - இது கண்ணாலே தின்னுங்கரும்பு. (என் கண்ணினை களிக்குமாறே) - எவ்விஷயங்களைக் கண்டு களித்த கண்கள் எவ்விஷயங்களைக் கண்டு களிக்கிறது? ப்ரீதித்தவம் கனாக் கண்டறியாத கண்கள்கிடர் இன்று களிக்கிறது.

விளக்கம் - "இப்படியாக அவை நீங்கிவிட்டன என்றால் அதன் பின்னர் நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?", என்று சிலர் ஆழ்வாரைக் கேட்க, பதில் அருளிச் செய்கிறார். (சுரும்பு) - வண்டுகள் நிறைந்த சோலைகள் பலவால் சூழப்பட்ட திருவரங்கம் என்ற பெரியகோயிலைத் தனக்கு இருப்பிடம் என்று கொண்ட. (கரும்பினைக் கண்டு கொண்டு) - பெரியபெருமாள் கண்ணாலேயே சுவைக்கப்படும் கரும்பு போன்றவன். (என் கண்ணினை களிக்குமாறே) - பல தாழ்ந்த விஷயங்களையே இதுவரை கண்டு மகிழ்ந்த என் கண்கள், இப்போது எத்தனை உயர்ந்த விஷயத்தை அனுபவிக்கின்றன; அல்லது - இன்பம் என்றால் எத்தகையது என்பதைக் கனவில் கூட அறியாத எனது கண்கள், இன்று உயர்ந்த இன்பத்தைக் கண்டு களிக்கின்றன.

14. காவியை வென்ற கண்ணார் கலவியே கருதி நாளும்

பாவியேனாக எண்ணி அதனுள்ளே பழுத்து ஒழிந்தேன்
தூவிசேர் அன்னம் மன்னும் சூழ்புனல் குடந்தையானைப்
பாவியேன் பாவியாது பாவியேன் ஆயினேனே.

பொருள் - கருநெய்தல் மலர்களைத் தோற்கடிக்கச் செய்வது போன்ற கண்களைக் கொண்ட பெண்களுடன் சேர்வதையே எண்ணி, எப்போதும் கொடுமையான பாவங்களைச் செய்வதையே நினைத்து, அந்தப் பாவம் என்ற ஆழமான குழியில் நான் மூழ்கி மறைந்தேன். அழகான சிறகுகளை உடைய அன்னப்பறவை ஒன்றாக வாழ்கின்ற நீர் நிலைகளால் சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையில் வாசம் செய்யும் ஆராவமுதனைக் காணாமல், மேலும் பாவத்தைச் செய்தேன். இப்படியாகப் பாவம் செய்தவர்களில் முன் வரிசையில் நிற்பவன் ஆனேன்.

வ்யாக்யானம் - (காவியையித்யாதி) - கருங்குவளையை வென்ற கண்ணார் கலவியே கருதி. எப்போதும், "அவர் தருங்கலவியே கருதி ஓடினேன்" என்னும்படியே அவர்கள் கலவியே கருதி. "நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன்" என்னும்படியே அதுக்கு எதிர்த்தட்டாக இத்தையே நினைத்து. (நாளும் பாவியேனாகவெண்ணி) - அநாதிகாலம் ஒரு ஸுக்ருதலேசமும் பண்ணாத மஹாபாபியாக மனோரதித்து. (அதனுள்ளே பழுத்தொழிந்தேன்) - சக்ரவர்த்தி வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலே பழுத்தாற்போலவும், ஆழ்வார் உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தாற்போலவும்.

விளக்கம் - (காவியை) - கருங்குவளை மலரைத் தோற்கடிக்கச் செய்யும் கண்களைக் கொண்ட பெண்களின் சேர்த்தியை எண்ணி. இதனை எப்போதும் எண்ணி. பெரிய திருமொழி (1-1-1) - அவர் தரும் கலவியே கருதி - என்னும்படி அவர்களது இன்பத்தையே எண்ணி. பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-8) - நினைந்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன் - என்னும்படி பகவத் விஷயத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள இந்த விஷயங்களை எண்ணி. (நாளும் பாவியேனாக எண்ணி) - எல்லையற்ற காலமாக நன்மை அளிக்கக்கூடிய எந்த ஒரு செயலையும் செய்யாமல், பாவியாக வேண்டும் என்று மனதால் எண்ணி, (அதனுள்ளே பழுத்து ஒழிந்தேன்) - தசரத சக்ரவர்த்தி வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் பல ஆண்டுகள் முதிர்ந்தது போன்றும், நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (58) - உனது பாலே போல் - என்பது போன்றும், பாவங்களில் நான் முதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (தூவிசேரன்னம் மன்னும்) - சிறகையுடைய அன்னம் பிரியாதே வர்த்திக்கிற தேசம் ஹம்ஸ பரமஹம்ஸர் பிரியாதே வர்த்திக்கிற தேசம். (பாவியேன்) - வகுத்த விஷயம் அஸந்நிஹிதமாய் இழந்தேனோ? "வாளாவிருந்தொழிந்தேன்

கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்றும், “பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்” என்றும் சொல்லுமாபோலவும் இழந்த நாளைக்கு துக்கங்கொண்டாடுகிறார். (பாவிபாது) – நினைபாது. (பாவிபேனாபினைனே) - பாவிபகளைண்ணுக்குச் சிறு விரலானேன். முன்பு பண்ணின பாபம் இதுவானால் இதுக்கு மேலும் பலிப்பது இங்ஙனேயிறே. தீயதும் நல்லதும் கார்யகாரண பாவத்தாலேயிறே வருவது.

விளக்கம் – (தூவிசேர் அன்னம் மன்னும்) - அழகான சிறகை உடைய அன்னங்கள் பிரியாமல் வாழ்கின்ற இடம். பெரியாழ்வார் போன்றும், நாதமுநனி போன்றும் ஆளவந்தார் போன்றும் உள்ளவர்கள் பிரியாமல் வாழ்கின்ற திவ்யதேசம். (பாவிபேன்) – என்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விஷயம் அருகில் இல்லாது போனதாலா நான் பகவத் விஷயத்தை இழந்தேன்? பெரிய திருவந்தாதி (82) - வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம் - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (16) - பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன் – என்றும் கூறியது போன்று இதுவரை பகவத் விஷயம் இழந்த காலத்தை எண்ணி வருந்துகிறார். (பாவிபாது) – ஆராவமுதனை எண்ணாமல். (பாவிபேன் ஆபினைனே) – பாவிபகளை எண்ணத் தொடங்கினால், சிறுவிரல் கொண்டு முதலாவதாக எண்ணப்படுபவனாக உள்ளேன். பாவத்தின் பலனால், ஆராவமுதனை எண்ணாமல், இதன் பலனாக மேலும் பாவங்களைச் செய்தேன். தீமையும் நன்மையும் அவை அவை காரணமாகவே வருவது அல்லவா?

15. முன்பொலா இராவணன் தன் முது மதிள் இலங்கை வேவித்து

அன்பினால் அநுமன் வந்து ஆங்கு அடியினை பணிய நின்றார்க்கு
என்பு எலாம் உருகி உக்கிட்டு என்னுடை நெஞ்சம் என்னும்
அன்பினால் ஞான நீர் கொண்டு ஆட்டுவன் அடியனேனே.

பொருள் – முன்பு ஒரு காலத்தில் கொடியவனான இராவணனின் வலிமை வாய்ந்த மதிள்கள் சூழ்ந்த இலங்கையை எரித்த பின்னர், சீதையைக் கண்ட மகிழ்வுடன் அநுமன் வந்து வணங்கும்படியான திருவடிகளுடன் மலையில் இராமன் நின்றான். அப்படிப்பட்ட இராமனுக்கு என்னுடைய எலும்புகள் உருகும்படியாக, மனம் என்னும் அன்பு கொண்டு, ஞானம் என்னும் நீரால் நான் நீராட்டுவேன்.

அவதாரிகை – முன்புத்தை இழவெல்லாம் தீர நீராட்டுகிறார்.

விளக்கம் - இராமாவதாரத்தின்போது அவன் அனுபவித்த சிரமங்கள் தீரும்படி நீராட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முன்பொலாவித்யாதி) - அதுவுமொரு காலமே என்று வயிறு பிடிக்கிறார். ஸ்ரீராமாயணத்தில் பேசின பரப்பையெல்லாம் ஒரு வார்த்தையாலே சொல்லுகிறார். ஏகத்ரவ்யத்தை பிந்நமாக்கினாற்போலே தாயையும் தமப்பனையும் பிரித்த பையல். (முதுமதிள்) - வலிய மதிள். (இலங்கை வேவித்து) - திருவடி வாலில் நெருப்பாலே சுடுவித்து நெருப்புங்காற்றுங்கூடினாற்போலேயிறே வாயுபுத்திரன் வாலில் நெருப்பு. (அன்பினாலநுமன் வந்து) - காலாலன்று போலே; அநசநம் தீக்ஷித்தும், கடல் கடந்தும், யுத்தம் பண்ணியும் இளைத்திருக்கச் செய்தேயும், பிராட்டியைத் திருவடி தொழுது. த்ருஷ்டா சீதா என்று பெரிய ப்ரீதியோடேயிறே வந்தது. (ஆங்கடியிணை பணிய நின்றார்க்கு) - பிராட்டி வருத்தாந்தங்கேட்டு ஸ்தப்தராய் நின்றவர்க்கு.

விளக்கம் - (முன் பொலா) - எம்பெருமானே மனிதனாகப் பிறந்து, பாடுபட்ட காலம் என்று வயிறு எரிந்து துடிக்கிறார். ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட அனைத்தையும் இந்த பாசுரத்தில் கூறுகிறார். ஒரு பொருளை இரண்டாக உடைத்தது போன்று, தாயான சீதையையும், தந்தையான இராமனையும் பிரித்த பயலாகிய இராவணன். (முது மதிள்) - வலிமையுடன் கூடிய மதில். (இலங்கை வேவித்து) - தனது வாலில் இடப்பட்ட நெருப்பு கொண்டு இலங்கையை எரிய வைத்து. வாயுவின் புத்திரன் ஆகையால் அனுமனின் வாலில் வைக்கப்பட்ட நெருப்பும் காற்றும் சேர்ந்து இலங்கையை எரித்தன. அன்பினால் அனுமன் காலால் தூது வரவில்லை. அன்பால் அங்கு வந்தான். பிராட்டிக்காக உணவை மறந்து, கடலைக் கடந்து, அரக்கருடன் போர் புரிந்து, களைத்து நின்றபோதிலும் சீதையின் திருவடியை வணங்கினான். இராமாயணம் - த்ருஷ்டா சீதை - சீதையைக் கண்டேன் - என்னும்படி மகிழ்வுடன் வந்தான். (ஆங்கு அடியிணை பணிய நின்றார்க்கு) - சீதையைப் பற்றிய அனுமனின் சொல் கேட்டு தன்னை மறந்து நின்ற இராமனுக்கு.

வ்யாக்யானம் - (என்பெலாமுருகியுக்கிட்டு) - அந்நிலையை நினைத்து சிதிலரானபடி. (என்னுடை நெஞ்சமென்னும் அன்பினாலித்யாதி) - என் நெஞ்சிலேயுண்டான அன்பன்று; நெஞ்சென்று பேராய் பகவத் ப்ரேமமே வடிவாயிருக்கிற அன்பாலே, ஜ்ஞானமாகிற திருமஞ்சந்தாலே நீராட்டுவன்; அன்புடனே கூடின நீர். அந்நீருக்கு ஸம்ஸ்காரமிறே அன்பு. (அடியனேனே) - அங்குத்தைக்கு யோக்யராவது அடியாரானாற்போலே காணும்.

விளக்கம் - (என்பெலாம் உருகி உக்கிட்டு) - இராமனின் நிலையைக் கண்டு ஆழ்வாரின் எலும்புகள் உடைந்தன. (என்னுடை நெஞ்சம் என்னும் அன்பால்) - எனது நெஞ்சத்தில் உண்டான அன்பு என்று கூறாமல், உள்ளமே அன்பு என்று கூறினார். இராமனிடம் உள்ள ப்ரேமையே வடிவாக உள்ள என் நெஞ்சம். ஞானம் என்னும் நீர் கொண்டு நீராட்டுவேன். அது அன்புடன் கூடிய நீராகும். அந்த நீருக்கு இடப்படும் ஏலக்காய் போன்றவை

என்னுடைய அன்பு. (அடியேனேனே) - அவனுக்குத் திருமஞ்சனம் முதலானவற்றைச் செய்வதற்குத் தகுதியை அளிப்பது, அவனது அடியார் என்பதால் ஆகும்.

16. மாயமான் மாயச் செற்று மருது இற நடந்து வையம்

தாய் அமா பரவை பொங்கத் தடவரை திரித்து வானோர்க்கு
ஈயுமால் எம்பிரானர்க்கு என்னுடைச் சொற்கள் என்னும்
தூயமா மாலை கொண்டு சூட்டுவன் தொண்டனேனே.

பொருள் - வஞ்சனையாக வந்த மான், அந்த மாயையுடன் சேர்ந்து அழியும்படியாகச் செய்து; மருத மரங்கள் முறியும்படியாக அவற்றின் நடுவே தவழ்ந்து சென்று; பூமி முழுவதையும் அளந்து; மந்தர மலையைச் சுழல வைத்து, தேவர்களுக்கு அமிர்த்ததை அளிக்கின்ற, அன்புடைய என்னுடைய எம்பெருமானுக்கு நான் அடியவனாக உள்ளேன். அவனுக்குச் சொற்கள் என்னும் தூய்மையான மாலை தொடுத்துச் சூட்டுவேனாக.

அவதாரிகை - கீழிற்பாட்டிலே திருமஞ்சனம் பண்ணி இப்பாட்டிலே திருமாலை சாத்துகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் திருமஞ்சனம் செய்த பின்னர், இந்தப் பாசுரம் மூலம் திருமாலை அணிவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாயமான்) - “பொலாவிராவணன்” என்றதுக்கு அடியான ஜந்து விசேஷமிறே. (மாயச்செற்று) - முன்புபோலே தொற்றம்பாக விடாதே பிணத்தையும் மாய்த்து. (மருதிற நடந்து) - அடல் சேரிணை மருதிற்று வீழ நடைகற்றவனிறே, தளர்நடையிடுகிறபோதே ஒன்னார் தளர அடியிட்டபடி. (வையந்தாய்) - முன்புத்தையது வளர்ந்த பின்பு பண்ணின வ்யாபாரம்; நடுவு தவழுகிற போதை வ்யாபாரம்; இது பிறந்தவன்றே பண்ணின வ்யாபாரமிறே. பூமியை அநாயாஸேந அளந்து கொண்டு. (அம்மாபரவை பொங்க) - அப்பெரிய கடல் தயிர்த்தாழி பட்டது பட. (தடவரை திரித்து) - கடலைக் கண்செறியிட்டாற்போலேயான மலையைப் பிள்ளைகள் சிறு துரும்பைத் திரிக்குமாபோலே திரித்து. (வானோர்க்கீயுமால்) - உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து கொடுத்தது ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு. (மால்) - பிச்சேறினவர்கள் எண்ணியன்றிறே செய்வது. (எம்பிரானர்க்கு) - எனக்கு உபகாரகரரானவர்க்கு. (என்னுடையித்யாதி) - தேவஜாதிகள் சொல் போலன்றிக்கே ப்ரயோஜந நிரபேசுஷமான சொற்களாகிற செய்வியழியாத மாலையைக் கொண்டு. (சூட்டுவன் தொண்டனேனே) - இத்தாலல்லது செல்லாத சபலன்; அநஸூயை பிராட்டிக்குச் சூட்டினார் போலே.

விளக்கம் - (மாயமான்) - திருக்குறுந்தாண்டகம் (15) - பொலா இராவணன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவனுக்கு உதவி செய்கின்ற ஜந்துவான மான். (மாயச்செற்று) - முன்பு ஒரு சமயம் அடிபட்ட அளவில் மாரீசனை விட்டான். அது போன்று அல்லாமல் இப்போது உயிரை இழந்த பிணத்தையும் காணாதபடி அம்பு தொடுத்து. (மருதிற நடந்து) - பெரிய திருமொழி (11-4-9) - அடல் சேர் இணை மருதிற்று வீழ - நடை பழகும்போதே மரங்கள் முறிந்து விழும்படியாக உள்ளவன் இவன். தளர் நடை நடக்கிற காலத்திலேயே பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-11) - ஒன் ஆர் தளர அடி - என்னும்படி அசுரர்களை அழித்தான். (வையம் தாய்) - மாணை அழித்த செயலானது, இவன் வளர்ந்த பின்னர் செய்தது ஆகும். தவழ்கின்ற காலத்தில் மரங்களைச் சாய்த்தான். ஆனால் பிறந்த உடனேயே பூமியைச் சிரமம் இல்லாமல் அளந்தானே தரிவிக்ரமனாய். (அம்மா பறவை) - மிகவும் பெரிய திருப்பாற்கடல் என்ன ஆனது என்றால், தயிர்ப்பானையில் மத்து வைத்தவுடன் அந்தப் பாளை படும் பாட்டை அடைந்தது. (தடவரை திரித்து) - திருப்பாற்கடலை அடைத்தபடி நின்ற மலையைச் சிறு குழந்தைகள் புல்லைத் திரிப்பது போன்று திரித்தான். (வானோர்க்கு) - தன்னுடைய திருமேனி நோகும்படியாகக் கடல் கடைந்து அமிர்தம் அளித்தது யாருக்கு என்றால், இவனை அல்லாது வேறு பலனை நாடி நின்ற தேவர்களுக்கு ஆகும். (மால்) - மயக்கம் அடைந்தவர்கள் ஆராய்ந்தா காரியம் செய்வர்? (எம்பிரானார்க்கு) - எனக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்தவனுக்கு. (என்னுடை) - தேவர்கள் போன்று பலனைக் கருதாமல் சொற்கள் என்னும் அழகு கலையாத மாலையைக் கொண்டு. (சூட்டுவன்) - இந்த மாலையை அவனுக்கு அளிக்காமல் ஓயமாட்டேன். சீதைக்கு இராமன் சூட்டியது போல், இவர் இராமனுக்குச் சூட்டுகிறார்.

17. பேசினார் பிறவி நீத்தார் பேருளான் பெருமை பேசி

ஏசினார் உய்ந்து போனார் என்பது இவ்விலகின் வண்ணம்
 பேசினேன் ஏச மாட்டேன் போதையேன் பிறவி நீத்தற்கு
 ஆசையோ பெரிது கொள்க அலை கடல் வண்ணர் பாலே.

பொருள் - திருப்பேர்நகரில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைக் கூறியவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தனர். அவனது பெருமைகளையே குற்றங்கள் போன்று கூறிய சிசுபாலன் போன்றவர்கள் வாழ்வு பெற்றனர். இப்படியாகவே கூறுவது சாஸ்திரங்களின் இயல்பாகும். ஆனால் அறிவற்ற நான், ஏதோ பேசியபடி இருந்தேன். மோகமும் பெறும் பொருட்டு அவனை ஏசவும் செய்யவில்லை. இந்த ஸம்ஸாரத்தை கடக்கும் பொருட்டு, அலை வீசும் கடல் போன்ற நிறம் கொண்ட அவனிடம் எனக்கு ஆசை அதிகமாவே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பேசினாரித்யாதி) - திருப்பேர்நகரான் பெருமை பேசினார் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தார்கள். (பேருளான் பெருமை பேசி ஏசினாரும்ந்து போனார்) - இவன் பெருமையை ஏசின சிசுபாலாதிகளும் உய்ந்து போனார்கள். (என்பதிவ்வுலகின் வண்ணம்) - என்பது சாஸ்த்ர மர்யாதை. ஏசுவார்க்கும் அவன் குணங்களைச் சொல்லி ஏசவேணுமே. ஆளவந்தார், "நாட்டையழியாமைக்காக, சிசுபாலனைக் கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியெறிந்தானத்தனை; ருசி முன்னாகப் பெறுவதிறே பேறாவது" என்று அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - (பேசினாரித்யாதி) - திருப்பேர் நகரில் உள்ள அப்பக்குடத்தானைப் பற்றிய பெருமைகளைக் கூறுபவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தனர். (பேருளான் பெருமை பேசி ஏசினாரும்ந்து போனார்) - இவனது பெருமைகளை ஏசிய சிசுபாலன் முதலானவர்கள் பரமபதம் பெற்றனர். (என்பதிவ்வுலகின் வண்ணம்) - இப்படியாகவே சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஏசுபவர்கள் கூட அவனது குணங்களைக் கூறி, அதனைப் பழித்தால் மட்டுமே பிழைப்பர். ஆளவந்தார், "சிசுபாலன் இந்த உலகத்தில் இருந்து வந்தால், உலகத்தை அழித்து விடுவான் என்று எண்ணி, அவனைக் கொன்ற கண்ணன், பரமபதத்தின் வாசல் வழியாக அவனை உள்ளே எறிந்தான். இது சிசுபாலன் பெற்ற பேறு என்று கூற முடியாது, காரணம் அவனுக்கு பரமபதத்தில் ஆசையில்லை", என்று அருளிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (பேசினேன்) - உண்ணப்புக்கு மயிர்ப்பட்டு "அழகிதாக உண்டேன்" என்னுமாபோலே. (ஏசமாட்டேன்) - ஏசிப் பெறும் மோசுஷம் வேண்டா. (பேதையேன்) - அறிவுகேடன். (பிறவி நீத்தற்கு ஆசையோ பெரிது கொள்க) - ஸம்ஸாரத்தைவிட ஆசை கரை புரண்டிராநின்றது. ஆனால் குறையென்னென்ன. (அலைகடல்வண்ணர் பாலே) - அது அவன் கையதாயிற்றே. நாம் செய்வதென்? க்ரமப்ராப்தி பார்த்திருக்கவொண்ணாத வடிவு படைத்தவர்.

விளக்கம் - (பேசினேன்) - உண்ணும்போது சோற்றில் மயிர் உள்ளதைக் கண்டு, "நன்றாகவே உண்டேன்", என்று கூறுவது போல். (ஏசமாட்டேன்) - அவனை ஏசி அதன் மூலம் பெறுகின்ற மோசுஷம் எனக்கு வேண்டாம். (பேதையேன்) - நான் அறிவற்றவன்; போற்றவும் தெரியவில்லை, ஏசவும் தெரியவில்லை. (பிறவி நீத்தற்கு ஆசையோ பெரிது கொள்க) - ஸம்ஸாரத்தைக் கைவிடும் ஆசை கரை புரண்டு நிற்கிறது. ஆனாலும் எனக்கு உள்ள குறை என்ன என்றால். (அலைகடல்வண்ணர் பாலே) - மோசுஷம் அளிப்பது அவன் கையில் அல்லவா உள்ளது? நாம் செய்வதற்கு என்ன உள்ளது? ஆழ்வார் மூலமாக

ப்ரபந்தங்களை கைக்கொண்ட பின்னரே அவருக்கு மோகஷம் அளிப்பது என்ற முடிவில் அவன் காத்திருக்க, இவரால் இந்த தாமதம் பொறுக்க முடியவில்லை.

18. இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன் இமையைக் கூட்டி அளப்பில் ஐம்புலன் அடக்கி அன்பு அவர் கண்ணே வைத்துத் துளக்கமில் சிந்தை செய்து தோன்றலும் சுடர்விட்டு ஆங்கே விளக்கினை விதியில் காண்பார் மெய்ம்மையே காண்கிற்பாரே.

பொருள் - ஐந்து விதமான துன்பங்களை இயங்க முடியாமல் செய்து, நல்ல ஆசனத்தில் அமர்ந்து, மூக்கின் நுனியில் பார்வையை நிறுத்தி, ஐந்து புலன்களை அடக்கி, இடைவிடாமல் த்யானத்தில் ஈடுபட்டு, அவனிடம் பக்தி செலுத்தி, அப்போது சுடர் விட்டு எழுகின்ற ஞானத்தின் மூலம், வேதங்களில் கூறப்பட முறைப்படி அவனை உபாசிப்பவர்கள் எம்பெருமானை தர்மமாகவே காண்பார்களா? (மாட்டார்கள்)

அவதாரிகை - ஸ்வயத்தந்தால் காண்பார்க்குக் காணப்போகாது என்கிறது.

விளக்கம் - தம்முடைய முயற்சி மூலம் அவனைக் காண எண்ணுபவர்களால், அவனைக் காண இயலாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இளைப்பினையியக்கம் நீக்கி) - அவித்யாஸ்மிதாராக த்வேஷ அபிநிவேசா: க்லேசா: என்று சொல்லுகிற க்லேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து. (இருந்து) - காற்றைப் பிடித்து இருத்துமா போலேயிறே. நாத்யுச்சரிதம் இத்யாதியால் சொல்லுகிறபடி ஓராஸந்தேயிருந்து. (முன்னிமையைக் கூட்டி) - ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவ லோகயந் என்னும்படியே, உள்ளே பார்க்கில் அநுபூத விஷயங்கள் தோற்றும்; புறம்பே பார்க்கில் விஷயங்கள் தானாயிருக்குமென்று நடுவே நிற்கை. (அளப்பிலைம்புலனடக்கி) - அளவிறந்த இந்தரியங்களை ப்ரத்யக்காக்கி. (அன்பவர் கண்ணே வைத்து துளக்கமில் சிந்தை செய்து) - அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ரூபமான பக்தியைப் பண்ணி. (சுடர்விட்டுத் தோன்றலும்) - இப்படி சுடர் விட்டுத் தோன்றுகிற ஜ்ஞானத்தாலே. (விளக்கினை) - வேத விளக்கினை. வேதங்களாலே ஜ்யோதீரூபனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட விளக்கை. (விதியிற் காண்பார்) - சாஸ்த்ரங்களில் விதித்தபடியே உபாஸித்து அவனைக் காண்பார். (மெய்ம்மையே காண்கிற்பாரே) - என்றும் உளனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் காணவல்லரே? காணமாட்டாரென்றபடி. அதவா, இப்படி யோக சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸித்துக் காண்பார்க்குக் காணாலாமென்றுமாம்.

விளக்கம் - (இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி) - அவித்யாஸ்மிதாராக த்வேஷ அபிநிவேசா: க்லேசா: - அறியாமை, கர்வம், ஆசை, பகைமை, பற்று ஆகிய ஐந்தும் க்லேசங்கள் - என்று கூறும்படி உள்ள ஐந்து துன்பங்களின் இயக்கத்தை நிறுத்தி. (இருந்து) - காற்றை ஓர் இடத்தில் பிடித்து கீதை (6-11) - நாத்யுச்சரிதம் - உயர்ந்ததாகவும், தாழ்ந்ததாகவும் இல்லாமல் - என்பது போன்று ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து. (முன் இமையைக் கூட்டி) - கீதை (6-13) - ஸம்ப்ரேசஷ்ய நாலிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவ லோகயந் - மற்ற திசைகளைப் பாராமல் தன்னுடைய மூக்கின் நுணியைப் பார்த்தபடி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலை. கண்களின் உள்ளே பார்த்தால் அனுபவித்த உலக விஷயங்களை மீண்டும் அசை போடும்; கண்களைத் திறந்து வெளியில் பார்த்தால், உலக விஷயங்கள் உள்ளே புகுந்து விடும். ஆக நடுவில் நிற்கவேண்டும். (அளப்பில் ஐம்புலன் அடக்கி) - அளவிறந்த புலன்களை உள்ளே அடக்கி. (அன்பு அவர் கண்ணை வைத்து துளக்கமில் சிந்தை செய்து) - இடைவிடாது த்யான ரூபமாக பக்தியை எம்பெருமான் மீது வைத்து. (சுடர் விட்டுத் தோன்றும்) - அப்போது சுடர் விட்டு எழுகின்ற ஞானத்தால். (விளக்கினை) - திருவாய்மொழி (4-7-10) - வேத விளக்கினை - என்னும்படி வேதங்களால் விளக்காக கூறப்படுபவனை. (விதியிற் காண்பார்) - சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டபடி உபாஸித்து அவனைக் காண்பவர்கள். (மெய்மையே காண்கிற்பாரே) - என்றும் எங்கும் உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் காண்பார்களா? காணமாட்டார்கள். அல்லது, யோக சாஸ்திரங்களில் கூறியபடி உபாசிப்பவர்கள் அவனைக் காணலாம் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

19. பிண்டியார் மண்டை ஏந்திப் பிறர்மனை திரிதந்து உண்ணும்

முண்டியான் சாபந் தீர்த்த ஒருனார் உலகம் ஏத்தும்

கண்டியூர் அரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை என்று

மண்டினார் உய்யல் அல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே.

பொருள் - எலும்புப்பொடிகள் உதிர்கின்ற மண்டை ஓட்டை ஏந்திக் கொண்டு, அனைவரது வீடுகளிலும் திரிந்தபடி, பிச்சை எடுத்து உண்கின்ற மொட்டை அடித்தவனான சிவனுடைய சாபத்தை நீக்கிய, ஒப்பற்ற ஒருவனது ஊராக உலகங்கள் கொண்டாடுகின்ற - திருக்கண்டியூர், திருவரங்கம், திருமெய்யம், திருக்கச்சி, திருப்பேர்நகர் மற்றும் திருக்கடல்மல்லை ஆகிய திவ்யதேசங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் மட்டுமே உய்ய முடியும். மற்றவர்களால் உய்ய முடியுமோ? (முடியாது).

வ்யாக்யானம் - (பிண்டியார் மண்டையேந்தியித்யாதி) - உளுத்து அளம் பற்றின சுவர் போலே பொடியிதிருகிற தலையோட்டைக் கையிலே ஏந்தி. (பிறர்மனை திரிதந்துண்ணும்) - “முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்” என்கிறபடியே நெடுங்காலம் கையோட்டைக் கொண்டு திரிந்து இரந்துண்டான். (முண்டியான்) - தாபஸ

வேஷத்தையுடைய ருத்ரன். (சாபந்தீர்த்தவொருவன்) - ப்ரஹ்மஸாபத்தாலே மண்டையேந்தித் திரிந்தவன் ஸாபம் அவனை விட்டுப் போம்படி பண்ணின அத்விதீயம். (ஊரித்யாதி) - அவனுரான உலகமேத்தும் திருக்கண்டியூர், கோயில், திருமெய்யம், திருக்கச்சி, திருப்பேர், திருக்கடல்மல்லையென்று. (மண்டினார்ய்யல்லால்) - அவனுக்கந்தருளின இத்திருப்பதிகளிலே நெஞ்சு மண்டினவர்கள் உய்யல்லலாது. (மற்றையார்க்குய்யலாமே) - அல்லாதார்க்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகுண்டோ?

விளக்கம் - (பிண்டியார் மண்டையேந்தியித்யாதி) - உளுத்துப் போய், உப்பு ஏறிய சுவர் போன்று, பொடிப்பொடியாக உதிர்கின்ற நான்முகனின் மண்டை ஓட்டைக் கையில் ஏந்தி. (பிறர்மனை திரிதந்துண்ணும்) - பெரிய திருமொழி (6-9-1) - முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன் - என்னும்படி நீண்ட காலமாக நான்முகனின் மண்டை ஓட்டைக் கையில் கொண்டு, அங்கும் இங்கும் திரிந்து, பிச்சை எடுத்து உண்டான். (முண்டியான்) - தவம் செய்வதற்கு ஏற்ற வேஷம் கொண்டவன். (சாபந்தீர்த்தவொருவன்) - நான்முகனின் சாபத்தால் மண்டை ஓட்டினை ஏந்தியபடி திரிந்தவனின் சாபம் அவனை விட்டு நீங்கியபடி செய்தவன்; இவனைப் போன்று இன்னொருவன் இல்லை என்னும்படியான எம்பெருமான். (ஊரித்யாதி) - அவனுடைய ஊராகிய உலகத்தாரால் போற்றப்படும் திருக்கண்டியூர், திருவரங்கம், திருமெய்யம், திருக்கச்சி, திருப்பேர்நகர், திருக்கடல்மல்லை. (மண்டினார்ய்யல்லால்) - அவன் விருப்பத்துடன் வாசம் செய்கின்ற இந்த திவ்ய தேசங்களில் நெஞ்சம் ஈடுபட்டு உள்ளவர்கள் மட்டுமே உய்ய இயலும் அல்லாது. (மற்றையார்க்குய்யலாமே) - மற்றவர்களுக்கு உய்வதற்கு வழி உண்டோ?

20. வானவர் தங்கள் கோனும் மலர்மிசை அயனும் நாளும்

தேமலர் தூவி ஏத்தும் சேவடிச் செங்கண் மாலை

மானவேல் கலியன் சொன்ன வண்டமிழ் மாலை நாலைந்து

ஊனமது இன்றி வல்லார் ஒளி வீசும்பு ஆள்வர் தாமே.

பொருள் - தேவர்களின் தலைவனான இந்திரன், தாமரையில் பிறந்த நான்முகன் ஆகியவர்கள் எப்போதும் அழகான மலர் மாலைகளை இட்டுத் துதிக்கும்படியான அழகான திருவடிகளை உடையவன்; சிவந்த திருக்கண்களைக் கொண்டவன்; இப்படிப்பட்ட திருமாலைக் குறித்து, நீண்ட வேலை உடைய திருமங்கைமன்னன் அருளிச் செய்த, ஆழ்ந்த பொருள் கொண்ட தமிழ் மாலையாகிய இந்த இருபது பாசுரங்களையும், எந்தப் பலனையும் எதிர்பாராமல் கற்பவர்கள் பரமபதத்தை ஆள்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வானவரித்யாதி) - இந்த்ரனும் ப்ரஹ்மாவும் எப்போதும் செவ்வியையும் தேனையுடைத்தான புஷ்பங்களைப் பணி மாறி ஏத்தும் அழகிய திருவடித் தாமரைகளையுடைய புண்டரீகாசுஷனை. (மானவேலித்யாதி) - பெருந்தன்மையையுடைய வேலையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பரமோதாரமான தமிழ்மாலை; (நாலைந்து) -

இருபதையும், அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கற்க வல்லவர்கள் தெளிவிசும்பான பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவார்கள்.

விளக்கம் - (வானவரித்யாதி) - இந்த்ரனும், நான்முகனும் எப்போதும் அழகு மற்றும் தேனை உடையதான மலர்களைக் கொண்டு போற்றுகின்ற அழகான தாமரை போன்ற திருவடிகளை உடைய செந்தாமரைக் கண்ணனை. (மானவேல்) - ஆழ்வார் போன்றே பரந்த மனம் கொண்ட வேல். இந்த வேலைக் கொண்ட ஆழ்வார் அருளிச் செய்த உன்னதமான தமிழ் மாலை. (நாலைந்து) - இருபது பாசுரங்களை, எந்தப் பலனும் எதிர்பாராமல் கற்பவர்கள், திருவாய்மொழி (9-7-5) - தெளிவிசும்பு - என்று கூறுகின்ற பரமபதத்தை ஆள்வார்கள்.

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திருக்குறுந்தாண்டகம் ஸம்பூர்ணம்

**ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்**

**பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
திருமங்கைமன்னன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்**